

3i2 FANSON

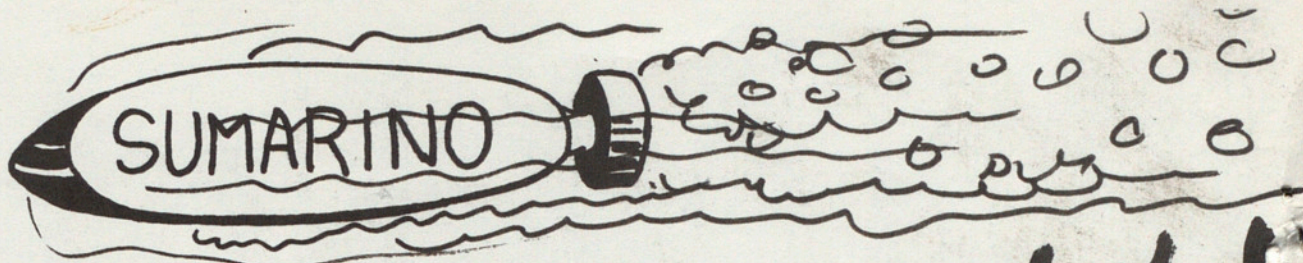

Nº 7

100 pts.

XALANDRAXA EDICIONS

1.-..... PORTADA (Original en exclusiva a cada número).....

2.-.....SUMARI-NO (GRACIES).....

3.-.....EHI DI,TORIAL.....

4 i 5.-.....CRÓNICA 39855 DEL PARIVALIGUP-TRA (ATÍPICA), by Xavier.....

6.-.....LA ESCAPATORIA DE LOS EXPLOTA-DOS. Una gentileza de "La donzella de negre"

7.-.....ANIMALS & ANIMALS, per Josep M^a & José Antonio..

8, 9 i 10.....POEMES I TAL (I cual, Pascual)

11, 12 i 13.-.....SINAKRATA (3^a part) per Solyman

14.-.....EN LA CASA DE LA VIOLETA d'en Josep Sànchez.....

15.-.....PARLANT DE TEBEOS (2459).....

16.-.....TIRES DE FLIP per Salvador....

17,18 i 19.-.....LO VID LENTAMENTE, un conte d' Antoni.....

20.-.....ESQUIZOFRENIA de J.Llop.....

21,22,23 i 24.....AUTOMATIC LOVE per J.Enric....

25.-.....VAN HALEN,(Precursores del Neo-metal), comentari de thoth....

26 i 27.....EL MURO, muntatge d'Oxford....

28.-.....Unes TIRES de Castellvi.....

29.-.....A...UMFF! un conte d'Oscar....

30 i 31.....RAZONES DE UN PODER per Sisco..

32 i 33.....L'AVANTGUARDA MUSICAL per Pau.

34.....AMAL-GAMA muntatge de Jaume...

35.....3 I 2 FANSIN INFORMA.....

36, 37 i 38..... Són les PÀGINES XIMPLES.....

38.-.....Una il.lustració de Josep M^a..

40.-.....CONTRAPORTADA de Salvador.....

EH, DI TORIAL

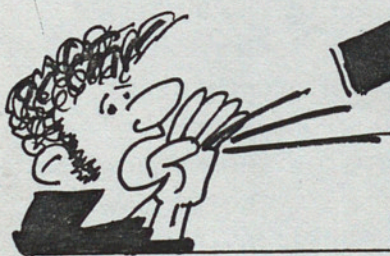
Primer que res i damunt de tot: No acceptem un "això no m'agrada", un "és una poca sustància", un "què dolent tal cosa"... Aquí el que volem és un "això no m'agrada, FIQUEU AIXÒ ALTRE", un "és una poca sustància, MILLOR FICA AIXÒ".. I és que aquí es fica tot el que hi ha. Si el que hi ha no t'agrada, critica-ho, que per això són les coses públiques, però seguidament dona la teva proposta.

I passem ara a d'altres coses: El pòster del número anterior no era d'Eduardo, com dèiem al Sumarino (errors d'impremta que en diuen), sinó de Qercus, i, en quant a n'este, Oscar ens comunica que el seu Flip s'ha quedat penjat amb la perica i no ha pogut acudir a la cita d'aquest número. Però tranquils que al pròxim seguirà (acabarà?). Sinakrata, pel seu compte segueix el sue periple eròtic-oníric: que -què hi farem?- acaba el proper número i això és segur! Xavier ens obsèquia

amb la segona crònica parivaligúptrica i segueixen altres firmes també conegudes: La donzella de negre (abans dama) Josep M^a...; en fi, per això està el su mari. Hi han, però, nous fitxayges: J.Llop, Carme (dieu on se us pot trobar que si mai fem qualsevol cosa no us podrem avisar... i si el que voleu és conservar l'anonimat, tranquils que no se n'enterarà ningú), Pau Galonce i Antoni (a veure què us sembla això de ficar contes llargs!). I, què en deieu de la portada? Un original únic i exclusiu a cada exemplar... milions valdran dins d'uns anys!

Ah! fixeu-vos que a l'esmentada portada no hi és el nom del mes, i és que ja des del número 0 venim dient que la intenció és sortir a la venda cada quan hi hagi feto suficient. Fins ara havíem pogut conservar la mensualitat, però, què hi farem? Si no es pot, no es pot. ... En gran part depen de vosaltres mateixos!

Au! Res més!

TORiAA-AL!!

EDITA: Malandraka Edicions. DIRECTOR TECNIC: Xoni Tocafusta CONSELL DE REDACCIÓ: Chindasvinto, Resesvinto, Bamba i Chon Esmit. ENQUADERNACIÓ I DISSENY: Sapastre & cia. ROTULS: Bic s.a. Fotografia: Pornogràfica GERENT: Immanol Fraga DONA DE LA LLIMPIESA: Jordi Travestings. IMPRESSIÓ: Forta, traumatitzant AAAAAAAAAAAHH!!!
ADRESSES ON PODEU ADRESSAR-VOS (endresseu-vos, endresseu-vos, que us sortirà giba):

- JOAN ENRIC CASTELLVI SANTAMARIA. Colònia Fàbrica s.n. Flix (Ribera d'Ebre-Tgna.)
- XAVIER RENEDO GARCIAPONS. C/ La Barca, 36. Flix (id.)

④ PARIVALIGUPTRA

El Parivaliguptra recull a vegades testimonis, com en la seva crònica 39855, de viatgers incansables procedents d'estranyes y llunyanes terres, coneguts com atípics. Però això no fa d'ell un objecte poc fiable, al contrari! Tot el que es xifra està comprovat i porta el segell de la més absoluta de les veritats.

El que seguirà aquest paràgraf és el testimoni de l'Honorable Asati-Ghost, i així com se'l presentem apareix a la crònica del Parivaliguptra, el llibre del lotus-que-tot-ho-veu.

CRÒNICA 39855 (ATÍPICA)

" Vaig voler veure la realitat, s'havia de veure, dbncs, no vivim en un món d'extrema fantasia? Necessitem d'aquesta realitat per afirmar-nos, per a saber quin és el nostre lloc (mai us preguntareu per ventura quin és el lloc que ha d'ocupar l'ésser humà?) Pot dir-se que la nostra vida transcorre entre quatre parets. A una d'elles hi ha una finestra que a vegades obre un esplèndid buit de llum, rica en blau, fresc i fugaç, intangible però present, o en om̄bra. D'aquesta manera, havia d'aturar-se i observar aquell buit, havia de fer-se, i així fixar tant l'atenció en ell que deixés de ser llum i ombra. Ja no era un paissatge, sols això que trist seria; ja no era fluir de vent i aromes, vaig preferir deixar de respirar, ja que la vida així m'omplia de present, questa tènue inspiració del Jo permanent. I sí, vaig veure el que sovint se'ns nega.

Vaig tocar la seva transparència i vaig deixar filtrar un cavallet blanc més petit que un puny, l'únic record d'un somni infantil i pur que no era sinò l'esperit dels equins aparegut a un nen.

A la seva gropa vaig viatjar pels espais etèrics de l'infinit, vaig deixar entrar a la Tomba de la Melancolia i em vaig perdre en una incògnita vall sense límits de flors groges i violeta. Vaig vagar pels túnels del desitg engalanats amb estalagmites temeroses del home, un carrol de raïm sec penjava de l'ombra, un Crist Mort pentinava la seva barba davant d'un profund espill de formigó, i vaig veure un llibre massís de fusta: la sabiduria eterna del natural; un extintor d'inundacions soltant flamarades; un cervell enamorat i un cor arquitecte; un Marco Porro sota la censura xinesa i les tres filles de Zappapotepelt; una truita d'escaiola

TRA

mig devorada pels llops i la mare de les meravelles, la gran salamandra sacrificada a la pira d'Agni; un sombrero de copa, una boina de basto, un casc d'espasa i una mitra d'or, els quatre pals de la baralla social en un sol cap; un hàlit negre abrigallat en blau i rosa repetint l'oració: "Prefereixo les imatges que es perden"; una jove difusa pel seu alé que no vaig encertar a diferenciar de la rosa calenta; un parell d'unitats i tots els zeros, tots els peus del món i un sol parell de sandàlies... Arribat en aquest punt ho és dir que vaig girar la cara i darrera quedaren els meus peus, doncs, com sap el que tot ho ha vist, en ells es troba la darrera voluntat. I del cavallet, què dir? Crec que m'abandonà. Tal vegada ho torna a intentar en un altra ocasió, quan pugui deixar la cadira de rodes i em tornin a créixer un altre parell de peus, res hi ha perdut encara".

Ens ha estat completament impossible trobar el darrer document encara que ens consta que existeix i que està entre les infinites pàgines del Parivaliguptra (el lotus-que-tot-ho-veu). Sabem que l'Honorable Asati-Ghost tornà als seus viatges... Tant de bo que mai torni.

OM MANE PADMI, HUMI

(Xavier)

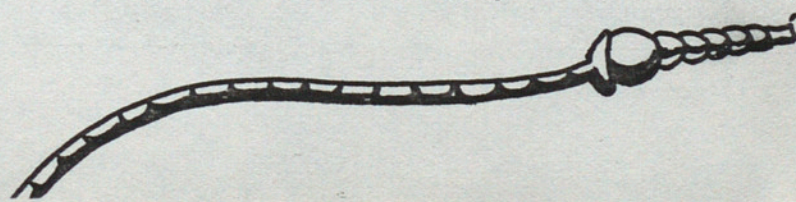
⑥ LA ESCAPATORIA DE LOS EXPLOTADOS

Extracte de "Confieso que he vivido" de P. Neruda

... Había calles enteras dedicadas al opio... Sobre bajas tarimas se extendían los fumadores... Eran los verdaderos lugares religiosos de la India... No tenían ningún lujo, ni tapicerías, ni cojines de seda. ... Todo era tablas sin pintar, pipas de bambú y almohadas de loza china... Flotaba un aire de decoro y austeridad que no existía en los templos... Los hombres adormecidos no hacían movimiento ni ruido... Fumé una pipa... No era nada... Era un humo caliginoso, tibio y lechoso... Fumé cuatro pipas y estuve cinco días enfermos, con náuseas que me venían de la espina dorsal, que me bajaban del cerebro... Y un odio al sol, a la existencia... El castigo del opio... Pero aquello no podía ser todo... Tanto se había dicho, tanto se había escrito, tanto se había hurgado en los maletines y en las maletas, tratando de atrapar en las aduanas el veneno, el famoso veneno sagrado... Había de vencer el asco... Debía conocer el opio, saber el opio, para dar mi testimonio... Fumé muchas pipas, hasta que conocí... No hay sueños, no hay imágenes, no hay paroxismo... Hay un debilitamiento melódico, como si una nota infinitamente suave se prolongara en la atmósfera... Un desvanecimiento, una oquedad dentro de uno... Cualquiera movimiento, del codo, de la nuca, cualquier sonido lejano de carruaje, un bocinazo o un grito callejero, entran a formar parte de un todo, de una reposante delicia... Comprendí por qué los peones de plantación, los jornaleros, los rickshamen que tiran y tiran del ricksha todo el día, se quedaban allí de pronto, oscurecidos, inmóviles... El opio no era el paraíso de los exotistas que me habían pintado, sino la escapatoria de los explotados... Aquellos que soñaban con los ojos entrecerrados estaban viviendo una hora sumergidos debajo del mar, una noche entera en una colina, gozando de un reposo sutil y deleitoso...

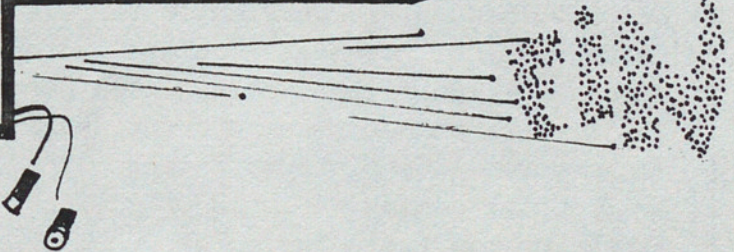
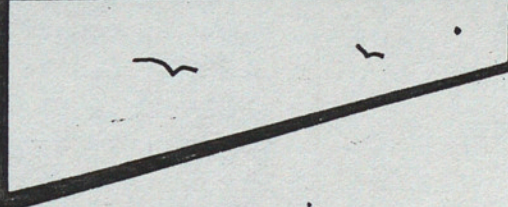
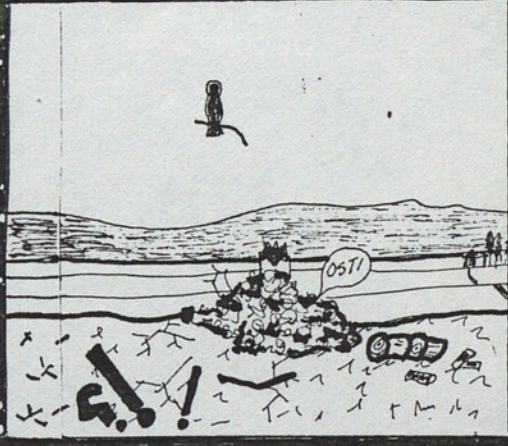
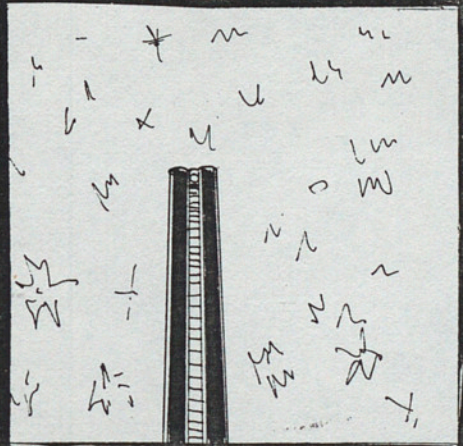
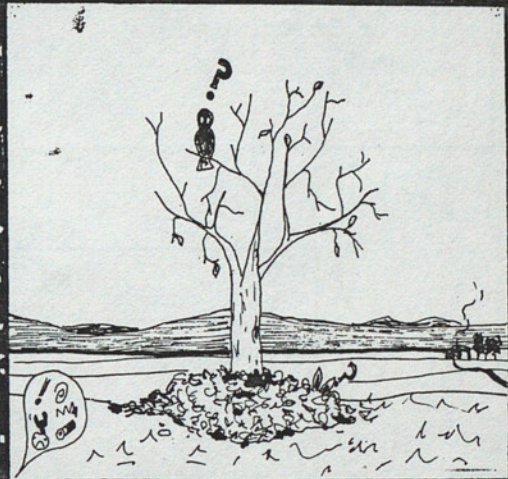
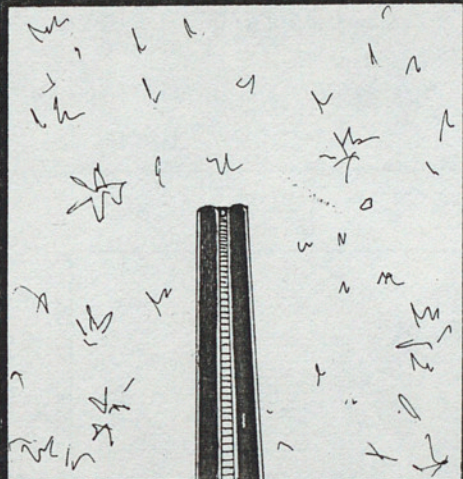
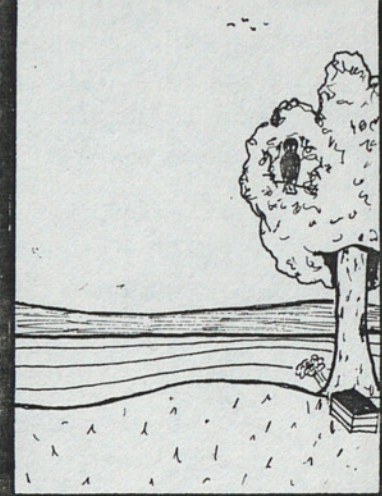
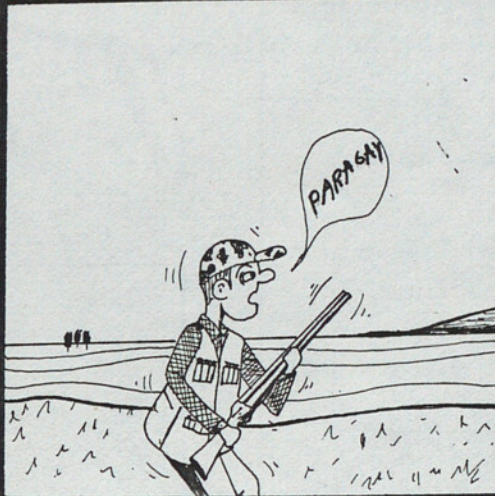
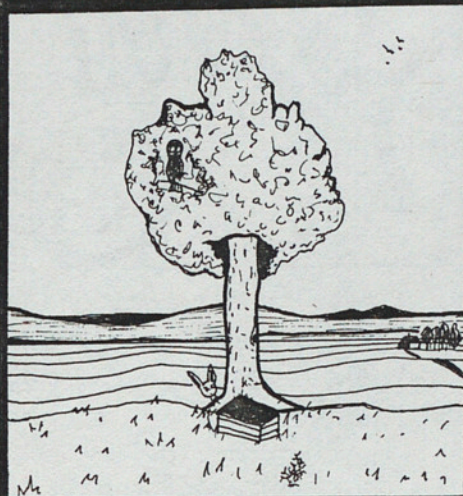
Después de entonces no volví a los fumadores... Ya sabía... Ya conocía... Ya había palpado algo algo inasible... remotamente escondido detrás del humo...

(La donzella de negre)

Animals & Animals

J.M. + J.A.

PRECISA EL ALMA ESE SILENCIO

Mira, Juan, que el tiempo pasa
y nosotros, cansados de pasar,
ardemos en pupilas,
bajamos la mirada
y evocamos ayeres, sin remisión.

En la misa del asfalto
escalofrios de humedad, resaca,
santos en corona de espinos,
puros acada inspiración
de la hierba y el aliento amado.

Precisa el alma ese silencio
de áspero tacto adormecido.
En piel, rígida expresión,
tuerce la boca el pez
y muere.

(Xavier. A Juan Sangil)

POEMS

M'agradaria dir-te tres o quatre coses.
Agafa't la mà dolçament m'agradaria.
Romugar a la teva orella tendrament.
Gronxant-me al buit dels meus silencis.
Ardent besar-te m'agradaria.
Riure com tu rius solament.
Idiota de mirar-te als ulls que no se.
De quin color deuen de ser.
Això tu no ho saps i jo no t'ho diré.

(J. Llop)

Bajo el portal de una vieja casa londinense
yacía la figura de un extraño.
Buscaba una pequeña gota de encanto
que le hiciera vivir por unos instantes:
su encantamiento le convirtió en un distinguido dandy,
extraño dandy que no buscaba felicidad sinó placer.
En las páginas de extraños personajes,
encontraba las pautas que podían llevarle al encanto,
lo estético, lo gótico, lo placentero,
eran sus armas contra lo establecido.
La imagen que presentaba, más bien,
era tan artística, que parecía
una auténtica obra de arte,
una de aquellas esculturas griegas.
Burlándose de lo mundano que había a su alrededor,
iba, en la noche, paseando por las oscuras calles londinenses
buscando esencias que manasen de extravagancias,
rarezas, pequeños topes de autenticidad estética.
El dandy iba retratándose poco a poco,
el bastón y el lirio
sus más fieles acompañantes, sinceros,
los confesores de su inmortalidad, de su paganismo.
Sentado, cada atardecer, en la terraza de un boulevard,
festejando con risueñas y dulces panteras
y fumando cigarrillos con boquilla dorada,
iba retratando hermosas estátuas de bronce.
El verdor de sus pintados deseos
le llevó al camino de la lujuria,
el que un día fuera rey en el trono
acabó siendo rey en el destierro.

(Piedad)

De DESGRÀCIA en VESGRÀCIA

O LA JUSTIFICACIÓ D'UN RETRÀS

Estem al mes de JUNY i el número anterior portava en portada la data del FEBRER... A més, va sortir al MARÇ (d'aquí la raó de l'últim paràgraf de l'"Eh, di toriall!").

Però això no era més que el comentament d'una desgràcia: la font d'on treiem les còpies s'ha esgotat. SNIF! ...Ens hem passat els mesos d'ABRIL i MAIG buscant un substitut lo suficient barat per Tarragona, Barna i Lleida (casi res). El temps s'ens tirava a sobre, la gent es queixava i no sortia cap solució viable. Per fi, una copisteria a Lleida ens ofer el miracle: còpies, a l'50!! Maltres, directes o cap a Lleida i, ... a l'hora de pagar: 35 taletos!!! Ha habut algun malentés ... Eren a 6!! Total, que si volem recuperar els originals, haurem de pagar. Què fer? al final ha tocat pagar, evidentment.

I no acaba aquí la cosa, perquè... fem números, fem: En acabar el número 6 hauriem de tenir 25.000 ptes., però com que falta vendre números i falta cobrar-ne alguns, en tenim sols 19.000. Les factures del 7 puguen 35.000 ptes. Total, que hem tingut que afegir de la nostra butxaca 16.000.

Quan els haguéssim venut tots, guanyarem 15000 ptes. (és un tiratge de 150 el que fem), més les 6.000 dels que falten vendre i cobrar, ens donaran un total de 5.000, que serà el capital en que podrem comptar per tirar el nº 8... (Xavier Renedo, com a caixer del fanzine, està a disposició de qui vulgui comprovar factures... mai se sap)

Ara que... AIXÒ NO VUL DIR QUE S'HAN D'ACABAR L'INVENT!!! Quan vam començar no teniem ni un duro, o sigui que, estem MILLOR encara... Seguiu passant-nos material que, si este número es segueix venent tot, SEGUIREM ENDAVANT; pareule de fanzinerosos. Ah, si algú sap com aconseguir còpies més barates (3 o menes) dieu-ho JA!!

Lo que sí es fica negre és lo del recital de l'estiu, però què hi farem? Es poden fer moltes coses (també estem oberts a qual sevol suggerència).

I, PASSEM ARA A COSES MÉS ALEGRES: El número present, que, malgrat tot, és una guapada (encara que no siguéssim imparcial) està imprès tal com va ser concebut al més de març, perquè teniem les pàgines desparadigades i perquè no el considerem gens desfasset. NI MICA!!... bé, una mica sí: pel que fa a la pàgina 35 "3 i 2 Fansin astubió allí". I és que no sols astubió allí, sino que també ha estat a una exposició organitzada per la Comunitat Autònoma de Madrid, ha intentat estar a la Fira Internacional del Còmic de Barcelona (encara que no ho ha aconseguit) i -agafeu-vos- l'han comentat a la ràdio (una altra vegada, aquesta en especial) i l'han mencionat a la tele (Al Circuit Català)... ...Resulta que són un dels fanzines més... eh... deixem-ho en "acceptables" del mercat, encara que estèssem una mica desfassats (en quant a modernó i tal), però "s'ens ha d'entendre com a revista de poble amb tots els condicionants que això ocasiona".

Compreneu per què dèiem abans que tenim que seguir endavant?... No?... Pues perquè són TOPE i li farem una putada al món desapareixent.

itzal

Un sofà públic al fons de la discoteca.
Una llarga, llarguíssima, violenta besada.
Llargs silencis.

La llum roja te pintava de dimoni.
Mirava rabiosament la llum roja.
Escoltava rabiosament la música, repetida.
Ho oblidava tot. Rabiosament.

Te besava.

(J. Llop)

Sandra, niña triste
cansada de vivir y con dos años,
dos dedos menuditos y delgados,
tan frágil, tú, muñeca
enmudecida.

Sandra, te han olvidado
hija de nada y nadie
perdida en un rincón, abandonada
tan sola, tú, muñeca
sin caricias.

Sandra, voy a buscarte
un mundo de sonrisas y de sueños
donde los niños juegan a ser niños
y los padres juegan a ser maestros
de amor.

(Imma)

ISLANDS ("Islas")

Corriente de tierra y árboles rodeados por el mar,
las olas barren la arena de mi isla,
mis ocasos palidecen.

El campo y el claro de bosque únicamente esperan la lluvia,
grano a grano el amor corroe mis altas paredes secadas al sol
que rechazan la marea,
el viento mece a mi isla.

El granito desolado trepa hacia donde las gaviotas
planean y dan vueltas. Se lamentan llenas de griterio
sobre mi isla.

Mi amanecer disfrazado de novia, húmedo y pálido,
se disuelve al sol.

La tela del amor está tejida...los gatos merodean,
el hielo se derrite,
el temporal arrebatada...esparce zarzas donde los mochuelos
distinguen mis ojos.

Cielos violeta
tocad mi isla, tocadme a mi.

Debajo, el viento se vuelve ola,
paz infinita,

las islas juntan las manos
debajo del mar del cielo.

Los oscuros muelles, como dedos de piedra,
ansiosamente alcanzan mi isla,
cogen letras de canciones marineras...

Sobre mi playa son esparcidas perlas y semillas
distribuidas con amor, unidas en círculos.

Corriente de tierra y árboles rodeados por el mar,
las olas barren la arena de mi isla
para mi.

(Xavier - King Crimson)

EL NUMERO DE LA BESTIA
(The number of the beast)

Estaba solo, mi mente estaba en blanco.
Necesitaba tiempo para traer a la memoria mis recuerdos.
¿Qué vi? ¿Puedo creer lo que vi?
Aquella noche fue real y no pura fantasía.

Lo que vi en mis antiguos sueños eran ellos,
reflejos de mi deformada mente, mirandome fijamente
otra vez.

Porque en mis sueños siempre está ahí la cara del diablo
que oprime mi mente y me lleva a la desesperación.

La noche era oscura y era inútil detenerse,
aunque tenía que ver que alguien estaba acechándome.
En la oscura niebla se movían figuras y se retorcían.
¿Era eso real ó era una especie de infierno?
666, el número de la bestia.

El infierno y el fuego se engendraban para ser liberados.

Las antorchas ardían y los cantos sagrados eran ensalzados.
Cuando empezaron a gritar las manos se agarraron al cielo.
En la noche las hogueras ardían vivamente.

El ritual ha empezado, la obra de Satán está hecha.
666, el número de la bestia.

Esta noche sigue el sacrificio.

Esto no puede continuar, tengo que informar a la ley.
¿Puede ser todavía real ó será algún sueño de locos?

Sin embargo me siento arrastrado hacia las hordas
cantoras del diablo,

parecen hipnotizarme...no puedo evitar sus ojos.

666, el número de la bestia.

666, lo mismo para ti y para mi.

Voy a volver, volveré

y poseeré tu cuerpo y haré que te quemem.

Tengo el fuego, tengo la fuerza,

tengo el poder para hacer que mi diablo siga su rumbo.

(Iron Maiden - Xavier)

Dijiste: "ya",
con la mirada.

Buscabas el tacto de un cuerpo,
una tela suave ó un músculo,
una esencia fundida en el aire,
una palabra.

Con un gesto mudo, "ahora",
y los cabellos se enredaron
con los labios entreabiertos,
una mano, un aliento, un instante.

Nada de murmullo, "ven",
el aire cuaja, cálido,
una caricia corrió por tus senos.

Y el mar de fondo, en una pared,
olas batidas en espuma.

La boca húmeda de sal

y beso;

el beso húmedo de azul

y cuerpo.

Ya, ahora, ven,

con la mirada y el mudo gesto.

(Xavier)

SOLAMENT UNS MOMENTS I PROU

Només un instant

Res més

Poc a poc amunt, en silenci.

Blau i fred, trist

Vols, saps, creus, perds

Vols solament uns moments i prou

Saps només un instant

Res més creus

Perds poc a poc amunt, en silenci

LLORD I BRUT, ESTRANY

(J. Llop)

JOCs i SEXE
I^a

YA DENTRO DE LA NONA-DINER
SIDAS "SIN" SE PEGA UN GAR
BEO PARA INSPECCIONAR
EL AMBIENTE QUE LE
RODEA...

SOL PER ACLIMATAT Y PER ANAR EN
TRONT EN AMBIENT. MAI A CIEGES.

NO SE QUEPONERME.
EL VESTIDO ROJO ES POCO
PROVOCATIVO Y EL AZUL ES
DEMASIADO ESCOTADO

AL FINAL TERONDRAS
LOS TEJANOS COMO SIEM
PRE. COMO SI LO VIERA

H.C. ENROE CONTRA LEND.
BON PARTIT. AQUESTA TARDE PAR
TIT TELEVISAT. DE MA DIUMENGE
CARRUSEL. AUEAM SIFAIG UN CATORCE.
PORCA MISERIA.

SET BOL
MACH BOL

LA RAZA HUMA
NA VA DERECHA
A SU TOTAL DES
TRUCCION.

YO ME PONDRÉ
LA MINI FALDA Y PAN
TIS ROJOS. Y SIW
BRAGAS, PORSI ACASO.

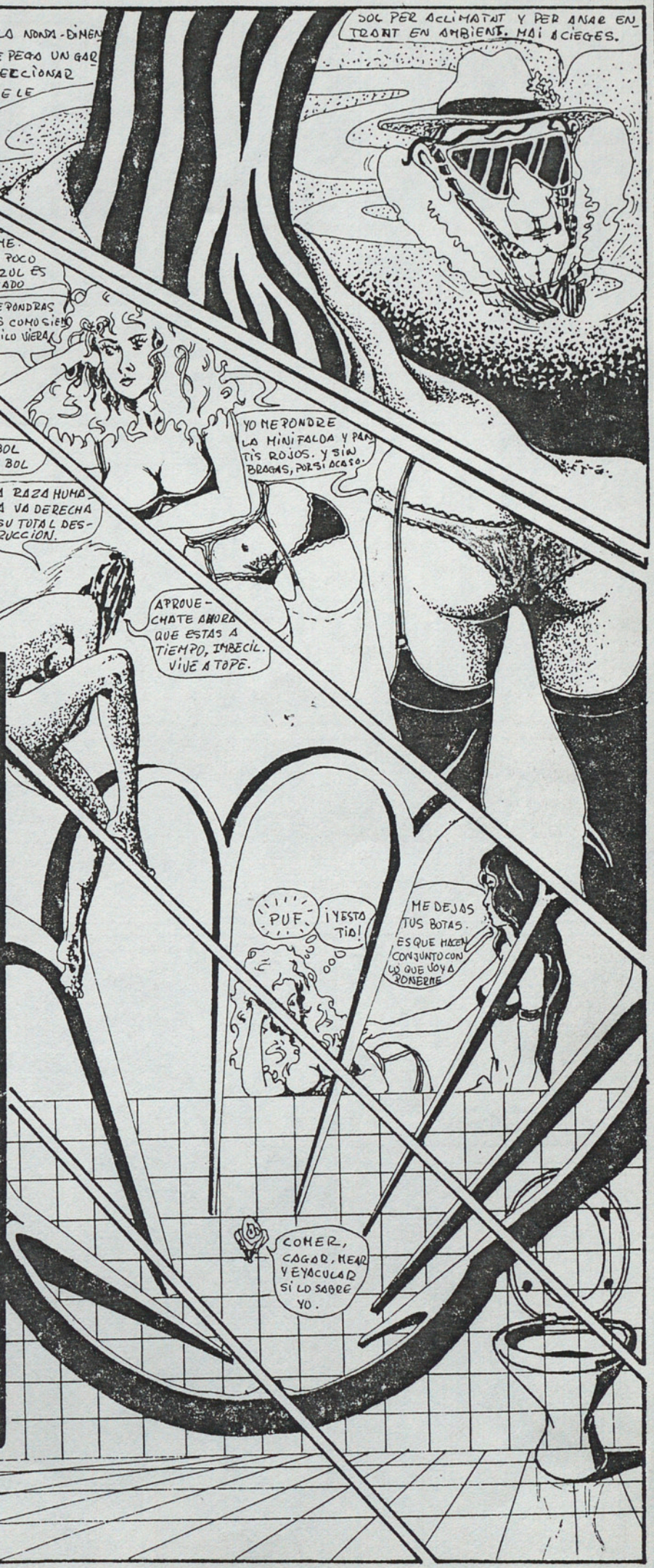
APROVE-
CHATE AHORA
QUE ESTAS A
TIEMPO, IMBECIL.
VIVE A TOPE.

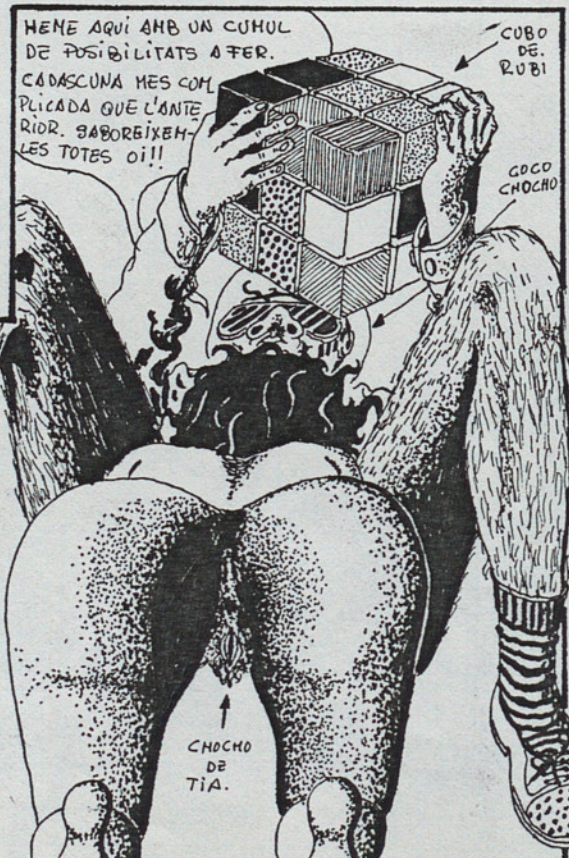
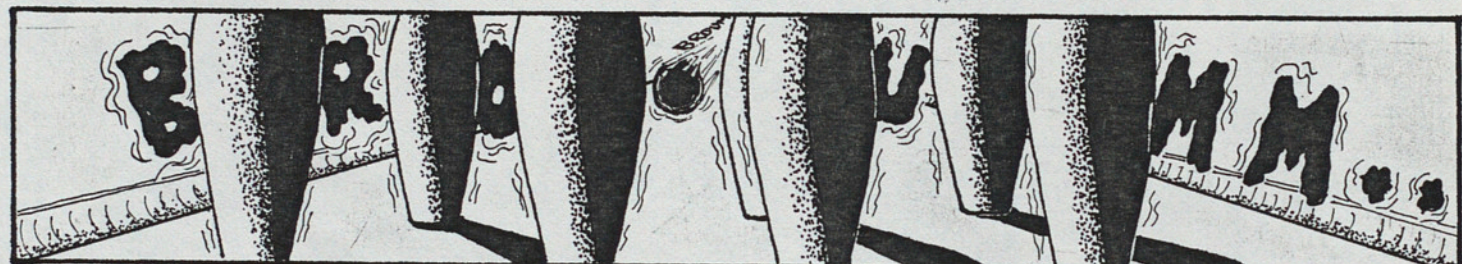
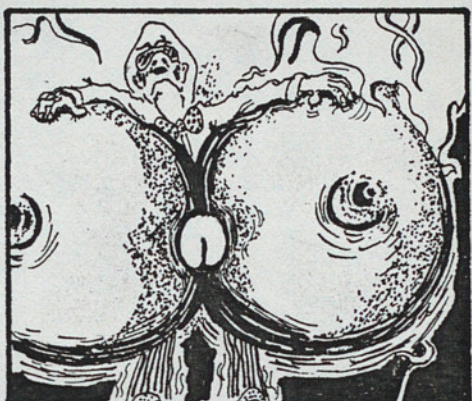
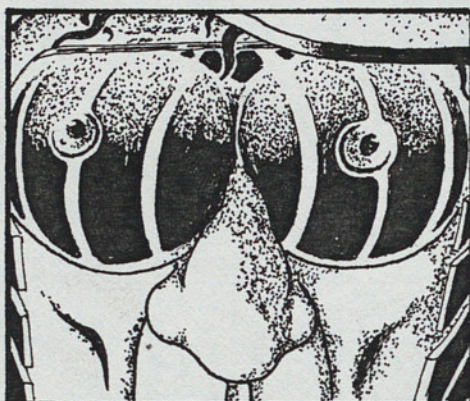
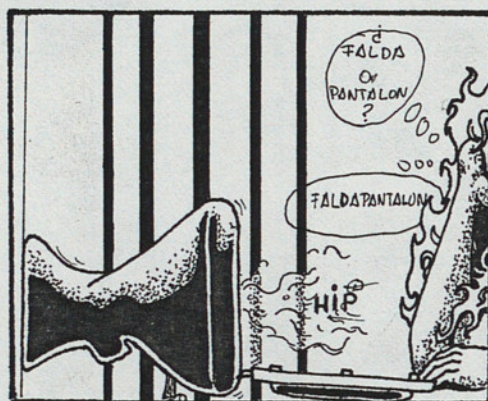
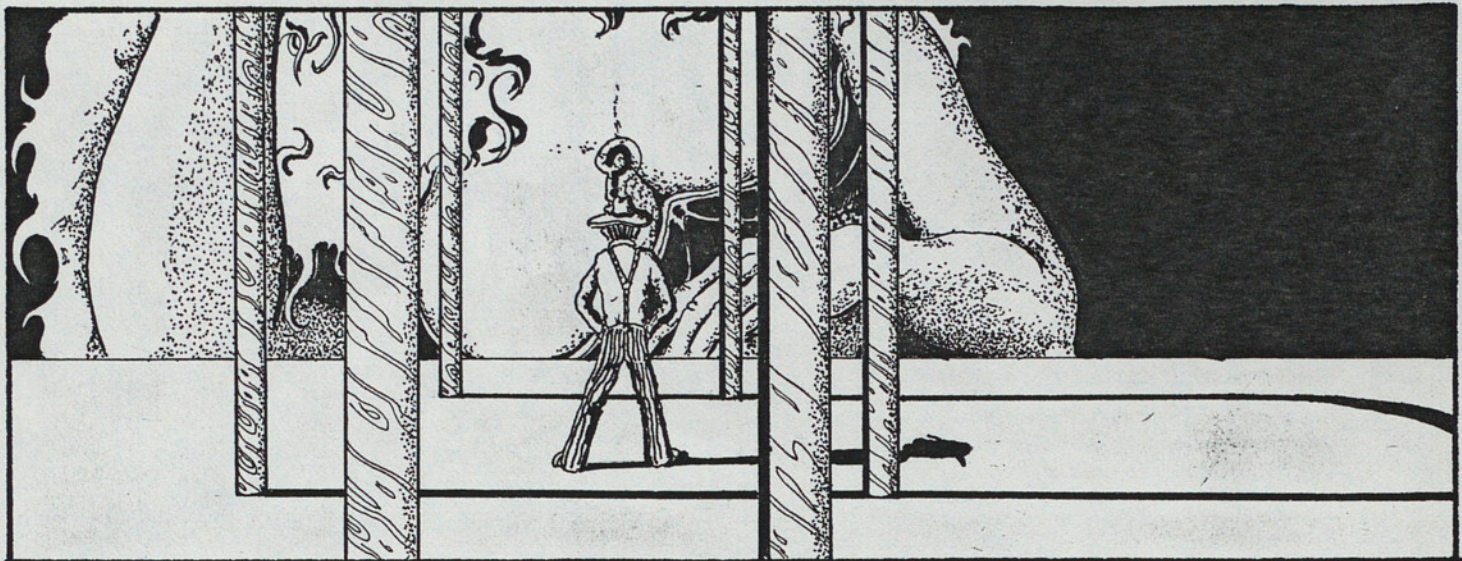
PUF

¡YESTO
TIO!

ME DEJAS
TUS BOTAS.
ES QUE HICEN
CONJUNTO CON
LO QUE UOYA
ZONERNE

COMER,
CAGAR, HEAR
Y EYECULAR
SI LO SABRE
YO.

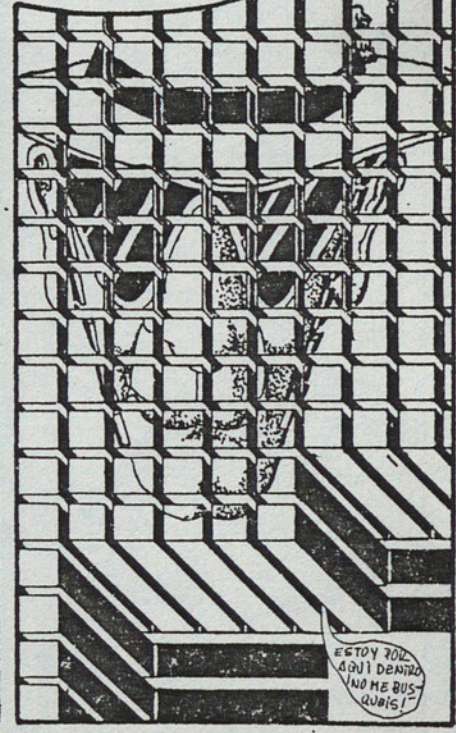
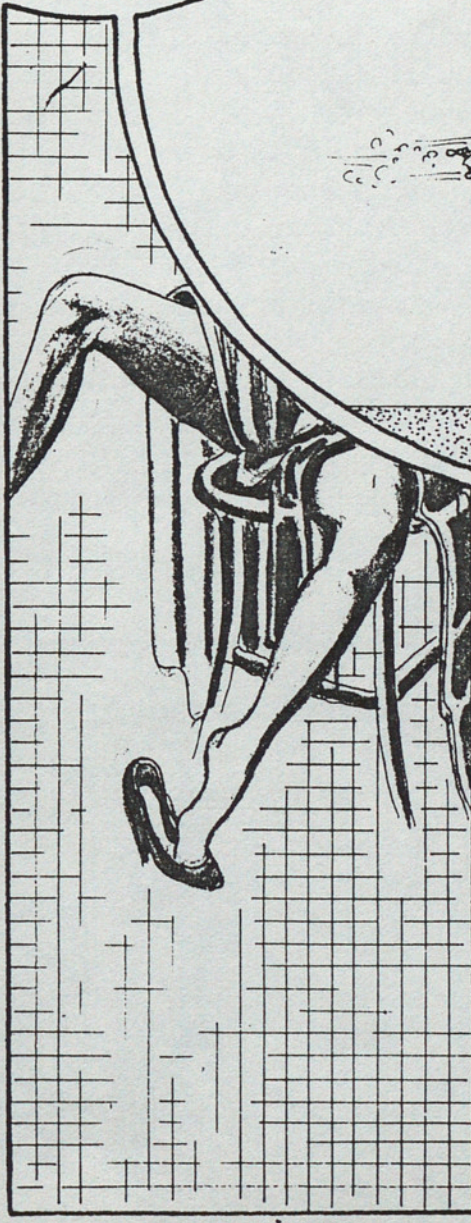
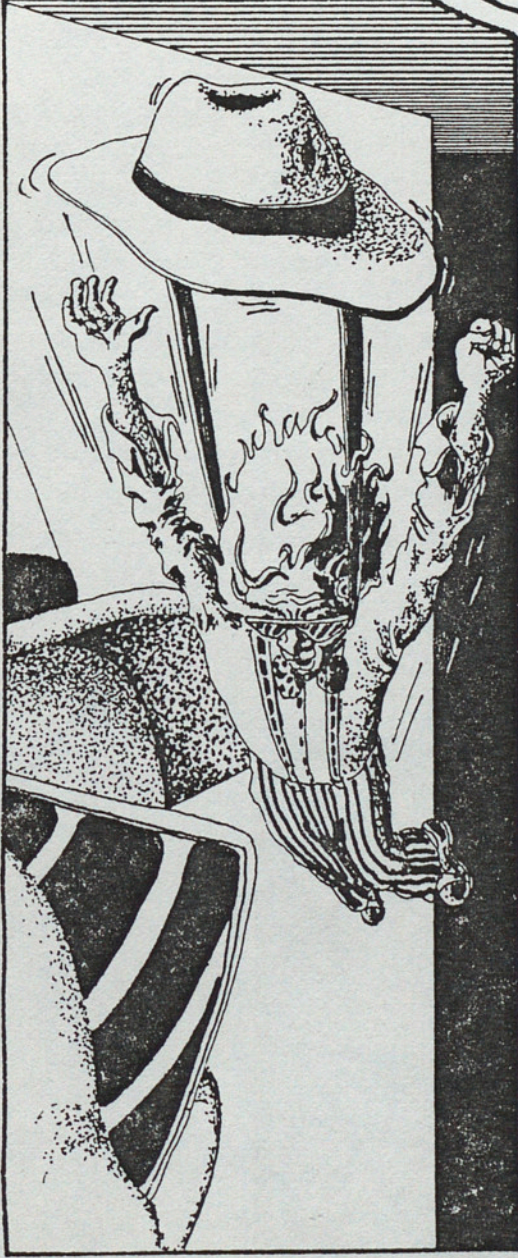
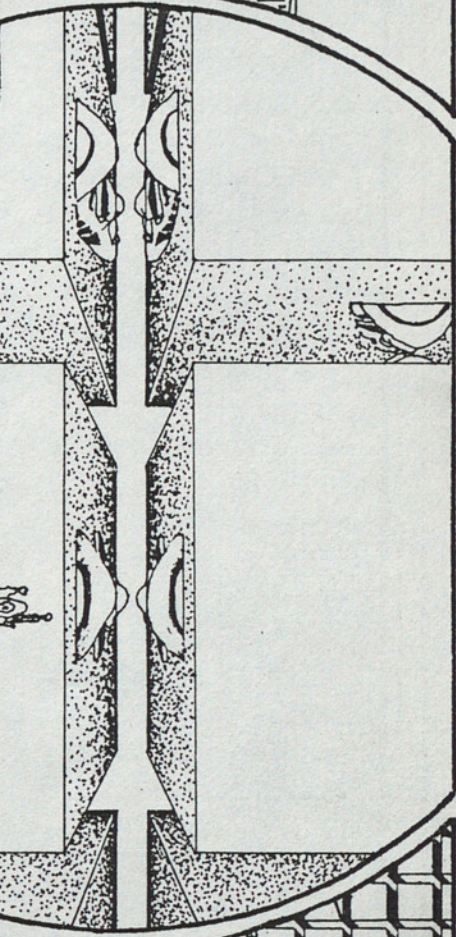
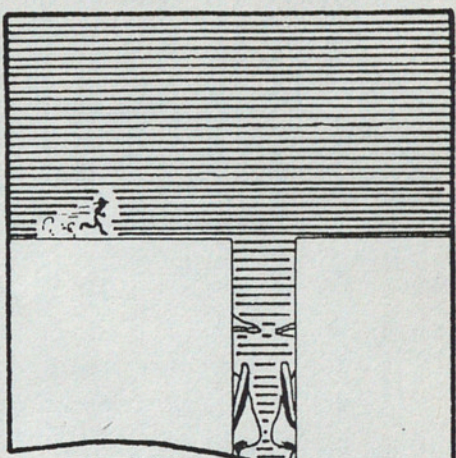

SOLYHAN '84

Cine Xtra-ta

... Y PASEAHOS JUNTOS
 POR LA PLAYA CHAFANDO LA
 ARENA PLATEADA POR LA LUZ DE
 LA LUNA, DEJANDO NUESTRAS PISAMS
 HONDIDAS TRÁS DE NOSOTROS, NIEN
 TRÁS EL SABUESO "HOLMES" Y
 SU LUPA LAS IBA ARCHIBANDO
 PARA... LA CID Y SCOTLAND YARD.
 ¡¡ ECSS!! ¡¡ FARISEOS!!

ESTOY TAN
 GOLI DENTRO
 ¡NO ME BUS
 QUERIS!

EN LA CASA DE LA VIOLETA

En la casa de la Violeta tuve un hijo de papel.

I - En el exterior: el cielo gris, claro, lluvioso, entrado el otoño, nos hizo a los dos más solos y más claros.

La tarde, reciente la comida, le buscaba orificios de salida. El periódico, constante,, ofrecía su muestrario de ansias y desdichas.

La lluvia batía con furia la enredadera de las escaleras, salpicando en derredor con finos cinceles de agua. El verde vegetal más intenso, fortifica la naturaleza y la anegada tierra.

Es otoño, sin hojas los árboles, sin compañera mi alma. Oteando el ancho mar de contradicción y duda.

El cielo, lejano, muestra su eterna presencia con juegos de artificio y sonido de cacerolas. ¡Rayos y truenos!

¿También se pelea el Panteón en la sobre mesa? ¿Estaba mal guisada la ambrosía?

A lo lejos el mar, rico de peces y tumbas, (¿cuántos féretros con anhelos han hundido sus olas?) eleva por el temporal castillos de espuma.

II - Dentro: El punzón de tinta azul va marcando signos en mi descendencia, garrateando sensaciones que en un momento frágil de mi existencia han escapado veloces por entre mis abiertos párpados de desolación y duda.

Hay en mi pluma hastío y muerte. Algo íntimo acaba siempre que escribo. Sensaciones guardadas, inmaculadas y opacas, que en arco iris se elevan visibles un instante fatuo, y desaparecen.

Me envuelven mis libros y poemas. El flexo de azules reflejos, inmutables, es la única referencia a la que apelan mis ojos. Todo se transmuta y cambia, pero la luz, la artificial luz del flexo, quieta y perenne emite visión encajonada, a través del negro enchufe. El cerebro la recoge por los glóbulos azules presos entre gafas.

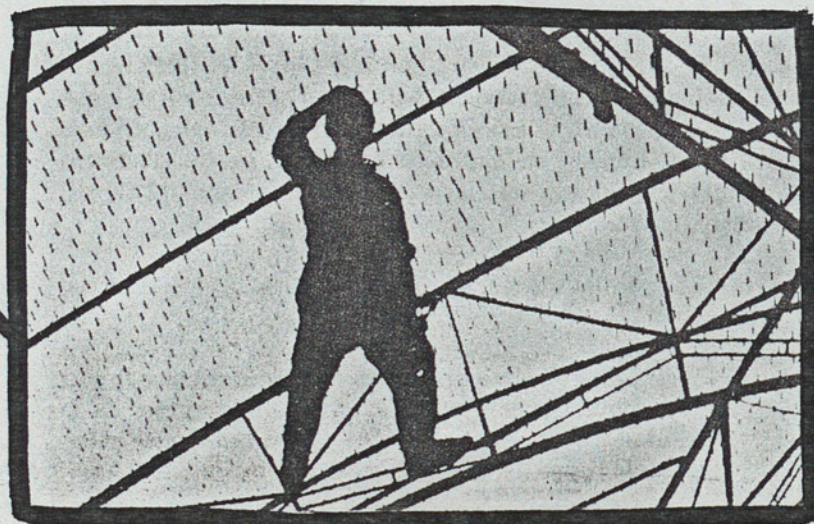
III - En nosotros: La caja barnizada de la guitarra está atada por las cuerdas, todo tiene cordeles, y las prisiones del corazón no redimen condena ni tienen jamás amnistía.

Se acabó la vida ¡Ay!, un ¡Ay! lastimero por lo que pudo ser y no fue, por lo que no existió y quise, por todo y nada, un ¡ay! por lo vivido y pasado. Un grito y un canto por el futuro.

Sólo en eterno combate, un hombre con su duda, con su muerte. Levantando un suspiro por la salvación de no se sabe muy bien que y por la esperanza.

En la casa de la Violeta, una pajarita lleva impresa en tinta azul sobre su lomo de papel.

(Josep Sánchez)

PARLANT de TEBOS

15

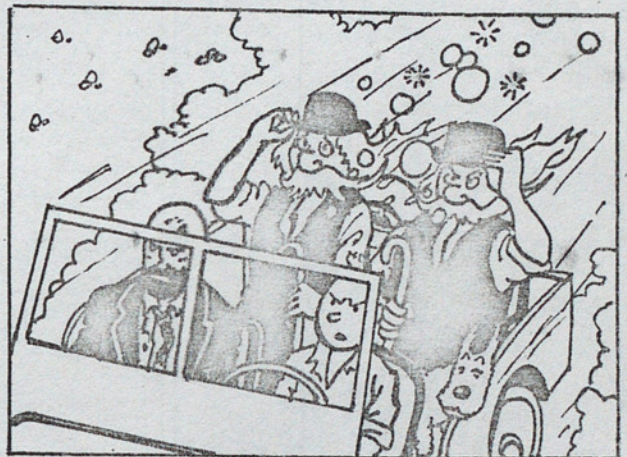
Bufen bons vents pels còmics en aquestes darreres setmanes. Amb bastant de rebombori s'ha estrenat una pel·lícula sobre la famosíssima "MAFALDA", aquella nena a la que no li agrada la sopa i que amb les seves ocurrencies ens fa tota una sàtira social i una crítica de les costums dels adults.

Seguint amb la relació "comic-cine", també cal dir que sembla que ja s'ha arribat a un acord per a portar a la gran pantalla a "EL CAPITAN TRUENO". La pel·lícula servirà entre d'altres coses per posar fi a un llarg pleit entre Victor Mora (guionista i creador del personatge) i Editorial Bruguera (que mai ha reconegut els drets d'autor d'aquell).

La petita pantalla, per la seva part, també ha tocat la temàtica comic darrerament, i així es va poder gaudir d'un bon programa "Vivir cada dia", que va estar dedicat a CARLOS GIMENEZ (dibuixant de PARACUELLOS, BARRIO, LOS PROFESIONALES, HOM,...etc.)

S'especulava sobre si TINTIN tindria alguna mena de continuació, després de la mort del seu creador HERGÉ. Però no..., els continuadors de l'estudi Hergé han decidit de continuar amb les aventures de TINTIN. Curiosament, ara quedarà un album inacabat: la aventura que Hergé estava dibuixant quan el sorprengué la mort, i on TINTIN s'enfrentava a falsificadors d'obres d'art.

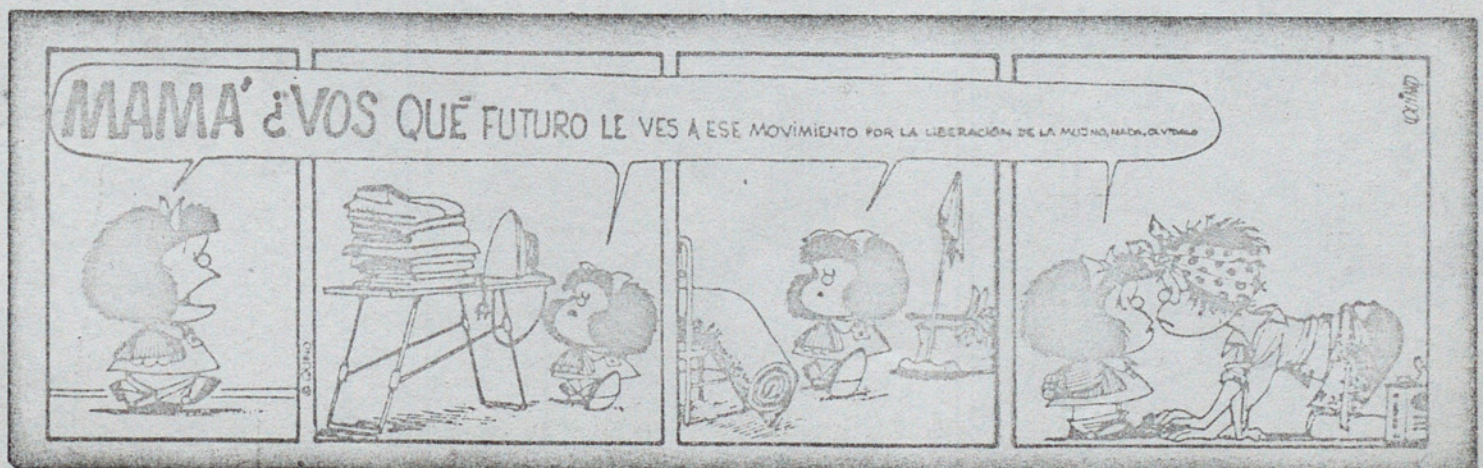
Però com la dita: "A falta de pan..."; el que sí s'ha reeditat ha estat "TINTIN EN EL PAIS DE LOS SOVIETS", l'autèntica primera aventura de TINTIN, i que segons digué Hergé en una ocasió, constituïa juntament amb "TINTIN EN EL CONGO" un dels seus pecats de joventut, per les clares alusions anti-comunistes i racials.

La sorpresa de TINTIN la constitueix la publicació de "TINTIN EN EL SALVADOR". Ve a ésser un muntatge semblant a "ASTRIX I LES NUCLEARS" i que amb vinyetes pertanyents a d'altres àlbums, més alguna de nova creació, constitueix un àlbum que vol ser, segons diu a les primeres pàgines: "un reflex de la lluita dels pobles pel seu alliberament"...

El guió és desigual i confús i es pot pensar que hi ha un xic de mal gust pel que fa referència al vocabulari.

(2459)

FLIP

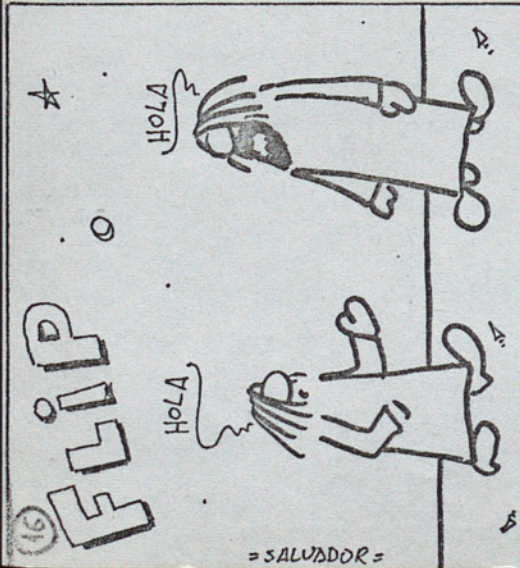
16

HOLA

= SALVADOR =

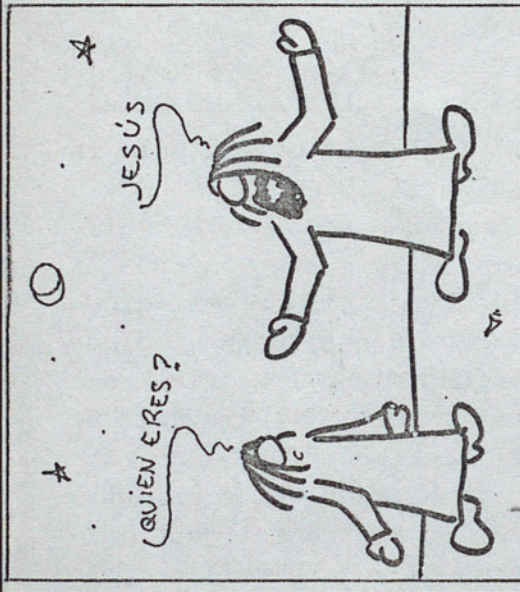
HOLA

★

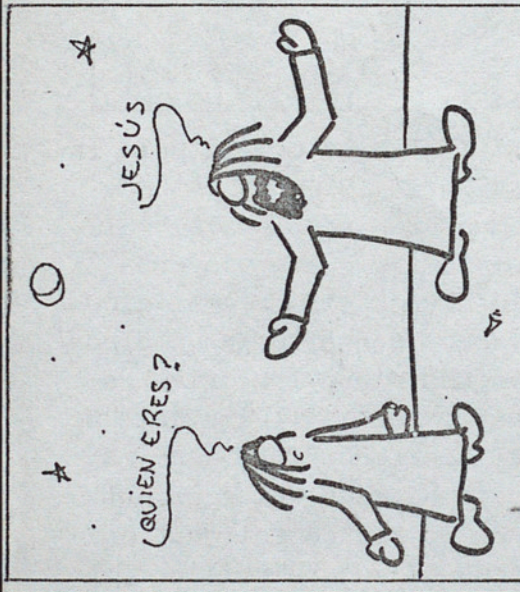

¿QUIEN ERES?

JESÚS

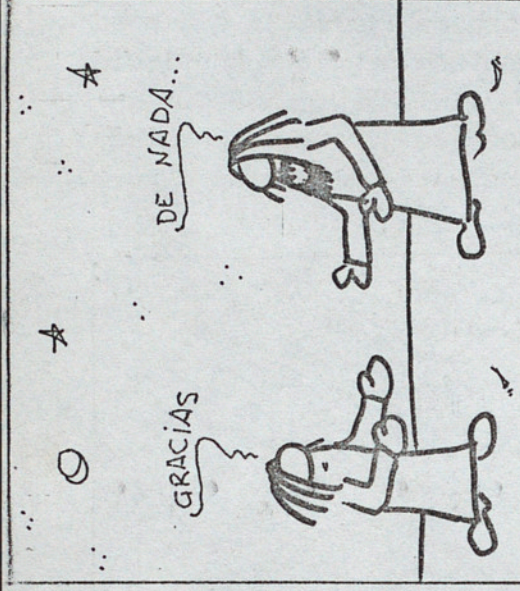

★

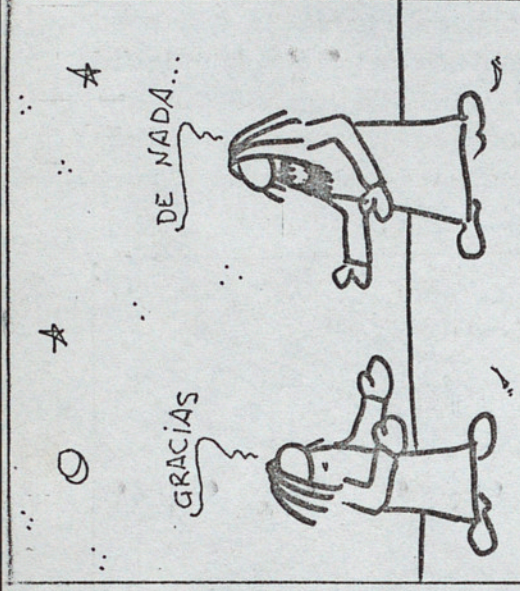

GRACIAS

DE NADA...

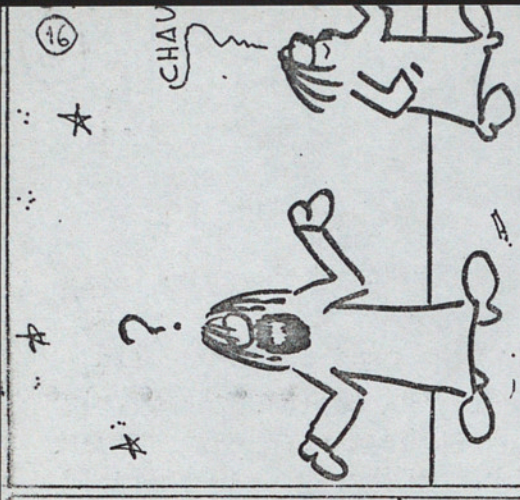

★

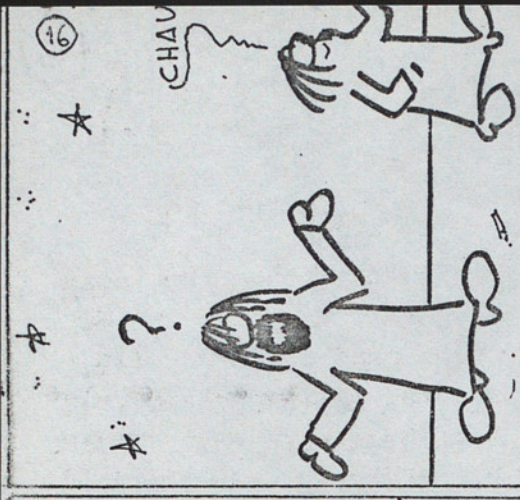

?

CHAU

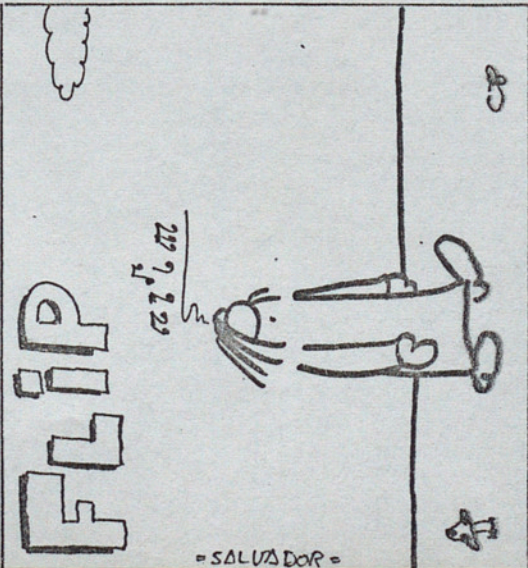
★

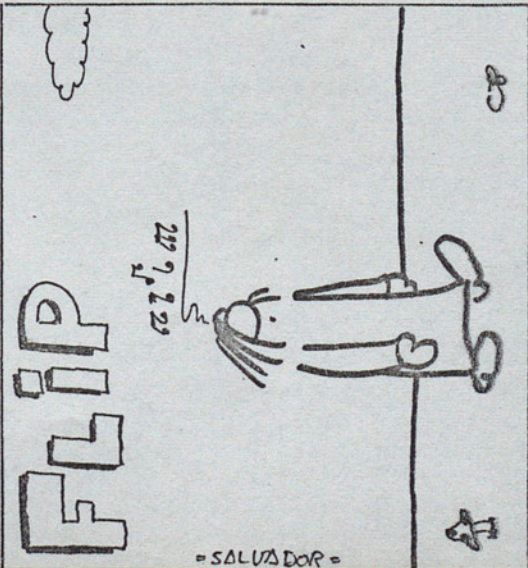
FLIP

= SALVADOR =

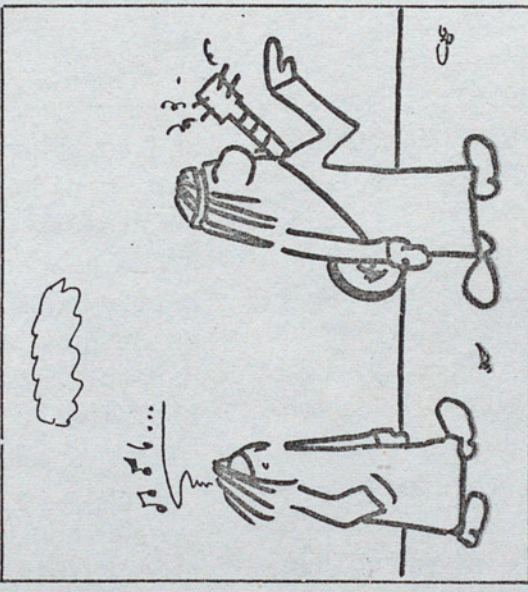
¿A DONDE VAS?

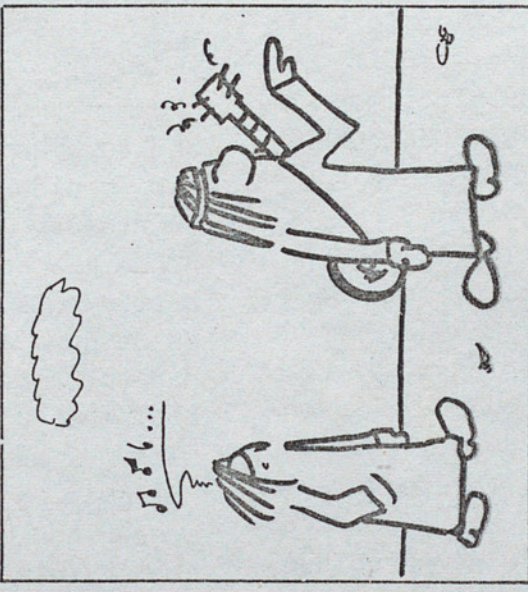
★

NO LO SE

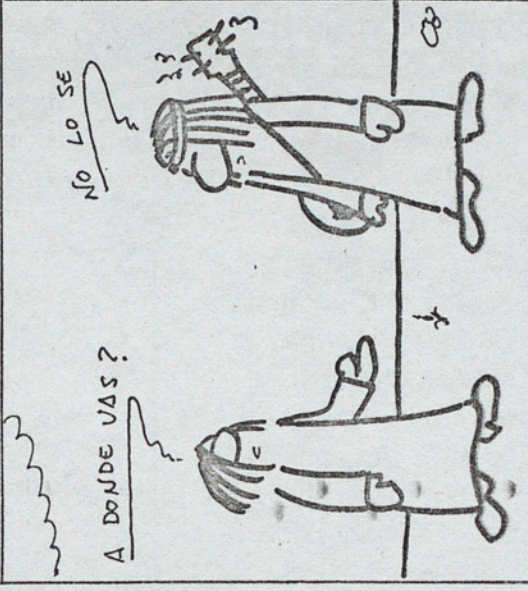

★

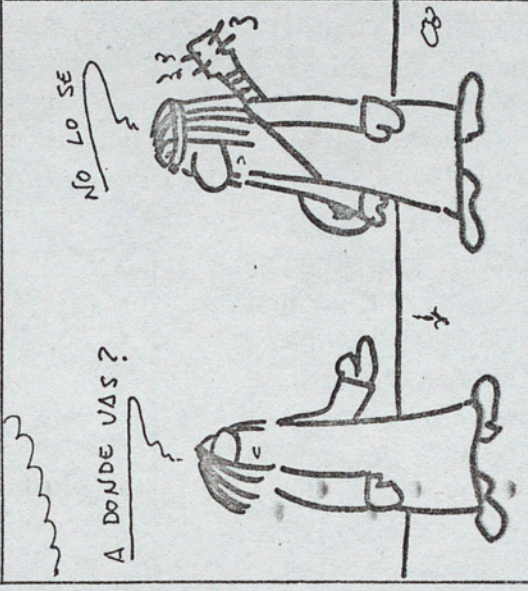

A DONDE VAS?

NO LO SE

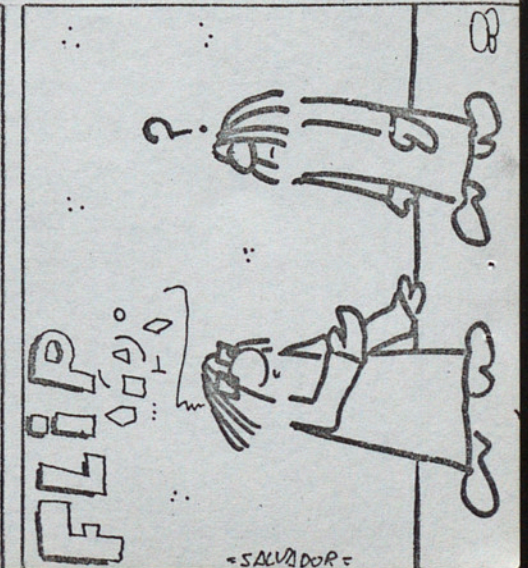
★

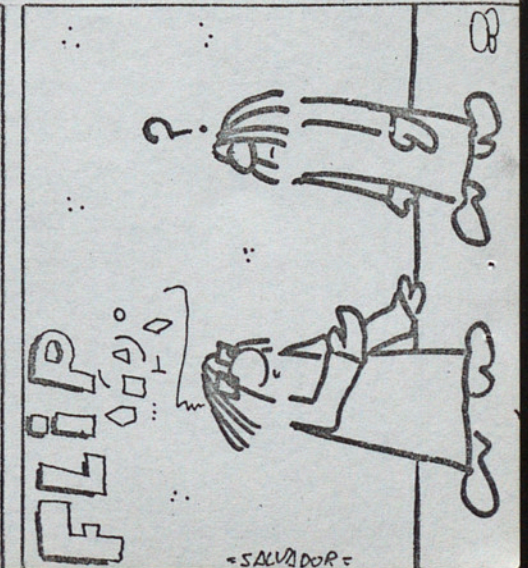
FLIP

= SALVADOR =

?

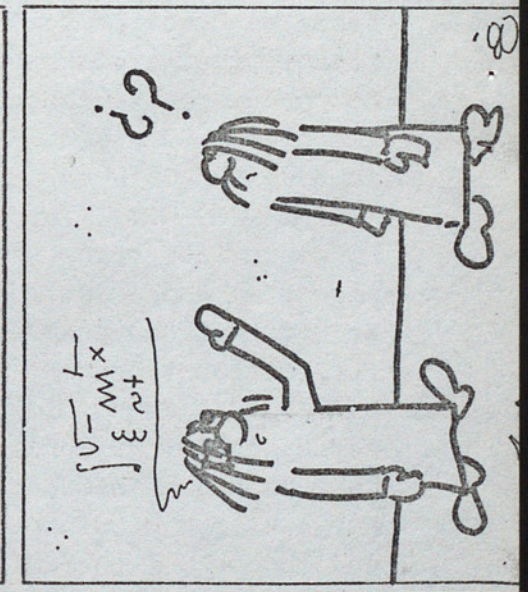

★

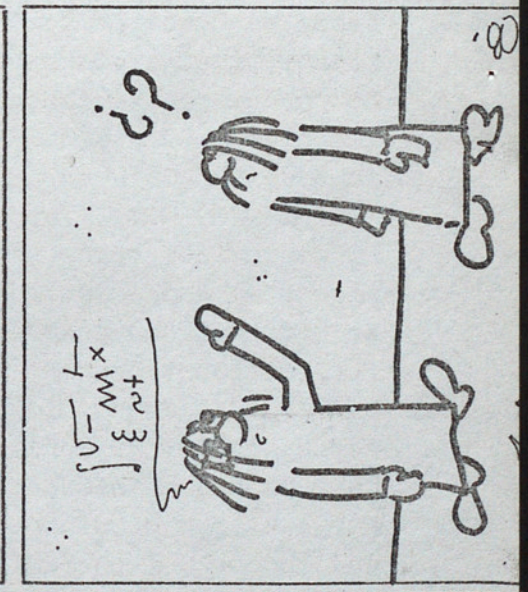

¿A DONDE VAS?

¿?

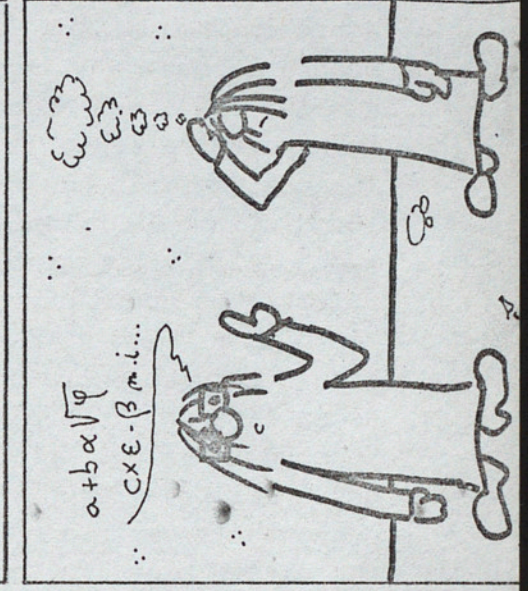

★

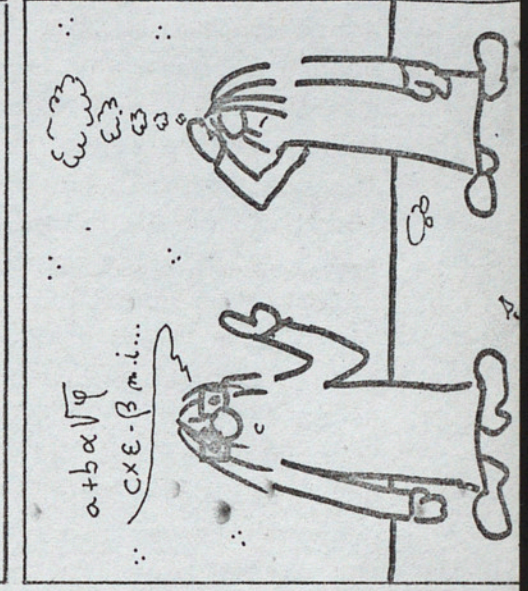

¿A DONDE VAS?

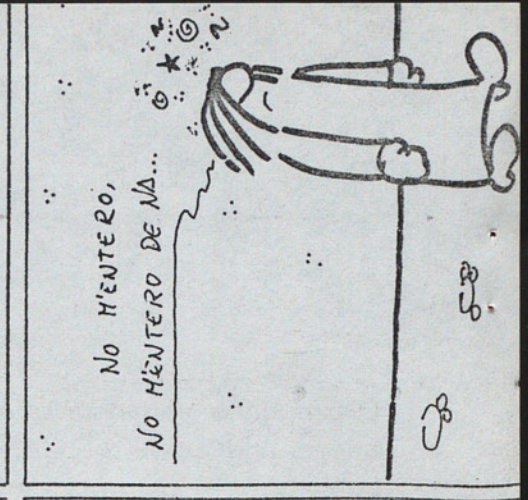
NO M'ENTERO, NO M'ENTERO DE NA...

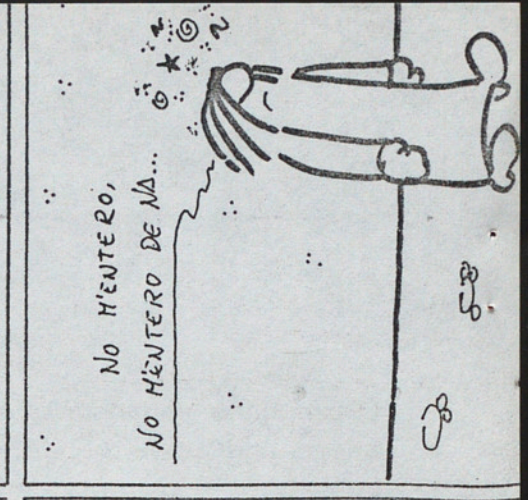
★

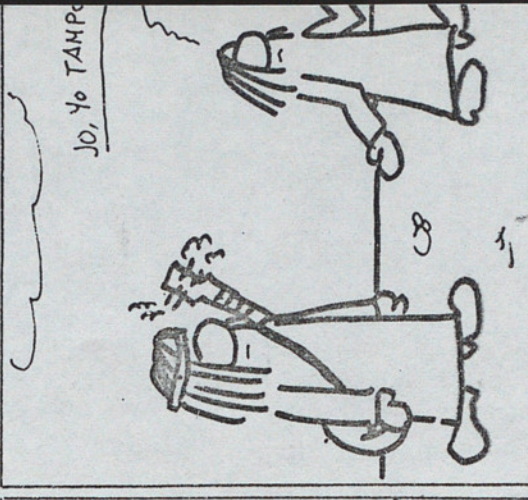
NO M'ENTERO, NO M'ENTERO DE NA...

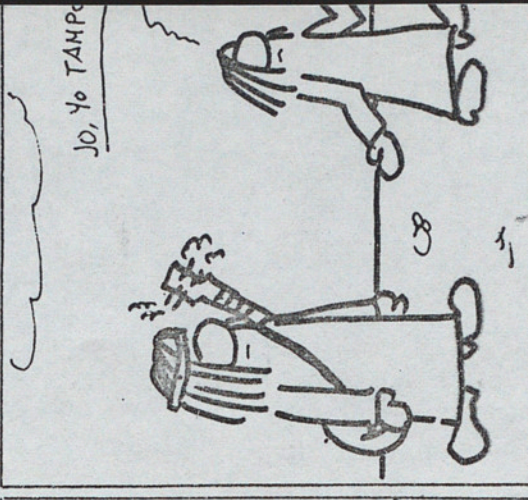
★

JO, YO TAMPOCO

★

lo vio lentamente...

MOD
VIGIL
PUNKS

La salida del metro se había producido de forma habitual, y ahora agradecía el aire fresco e invernal que resbalaba por mi cara, por el jersey espeso, y que desaparecía detrás de mí... sin promesas.

Una zancada larga y lenta, la convicción automática de desayunar, me conducía adormecido e inexorable a la Facultad una vez más... Atravesé mecánicamente su césped pulcro y reciente, caminé por entre los flamantes aspersores sorteando con cierta habilidad el agua, por fin entré en su bar enorme, mezclándome entre sus sonidos y olores, esbozando un bostezo.

Cerca de la barra casi desierta, vi a Paco, me alegré, fui hacia él sin prisas, a medio camino se fijó en mí, sus ojos se dilataron, y emprendió una serie de movimientos nerviosos que culminaron en una carrera rápida, saltó la barra del bar, desapareciendo... como si huyese.

Quedé atónito por unos segundos, luego comprendí con lucidez: no pensaba devolverme el libro que le presté hacía meses. Rápido de reflejos, calculé la jugada... conocía un atajo, saltando un poco más abajo de donde él lo había hecho, justo entre el surtidor de cerveza y la máquina de Coca-Cola, luego trotaría sobre la inmensa parrilla de la cocina, giraría por detrás de la nevera, tomándome un refresco, y le alcanzaría exactamente bajo el extractor..., cerca de la salida, no podía fallar.

Empezaba a planear la persecución, cuando ya estaba saltando la barra, pero mi maldito jersey se enredó en la manilla del surtidor, rasgándose, frenado en pleno salto caí de bruces al suelo en medio de un charco de cerveza y apuntes.... me levanté aturdido y cuando acabé de zurrirme el jersey, ya no había ni rastro de Paco.

AUTOR: ANTONI
ILUSTRACIONES: ENRIC

Por unos altavoces ocultos en el bar, escapó repentinamente el piano socarrón y nocturno de Fat's Waller, provocando un estampido en el aire, que se espesó de inmediato, la luz bajó ostensiblemente de intensidad, y yo me ajusté aburrido la gabardina, comencé a atravesar lentamente el espacio central del bar, el

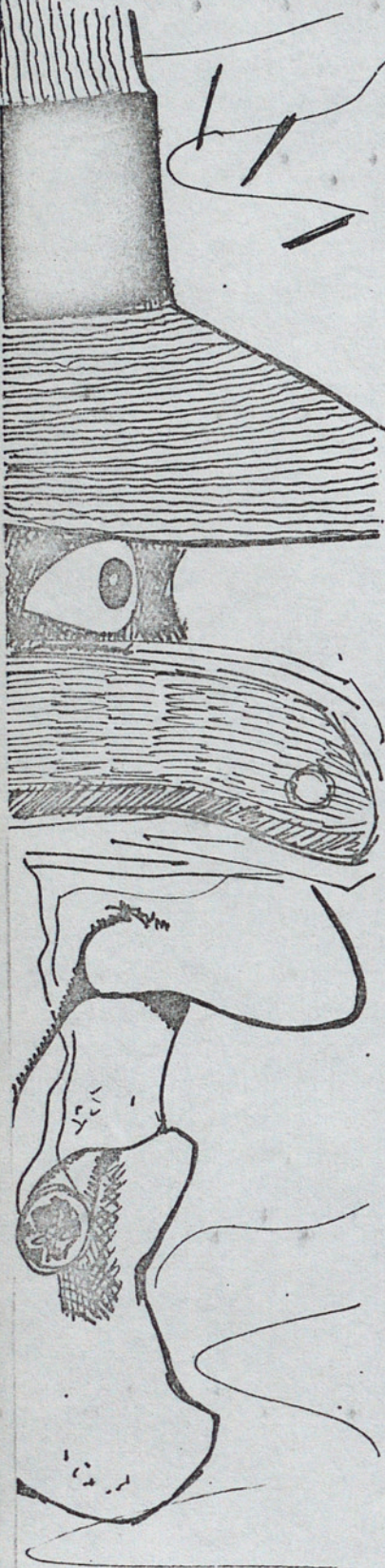
ambiente estaba cargado, por un momento creí que los tipos de la fotocopistería me seguían,... les debía pasta. Pasé mi rando con inquietud las mesas repletas de gente, negros, drogadictos, busconas y estudiantes de letras se daban cita a llá, me tranquilicé al pensar que yo era uno de ellos... pasó inadvertido.

Con sorpresa me fijé que en un lugar donde había unos instantes estaban los lavabos, habían abierto un club que creí recordar,... era el MEN'S..., allí trabajaba mi chica, fui hacia él, hacia su oscilante e incitadora luz roja... Me dirigí directamente a la puerta y me detuve un momento en un grupo que estaba delante de ella, discutían pausadamente sobre la reforma agraria, sin embargo era fácil adivinar una fuerte tensión, uno de ellos escupía con nerviosismo y sus ojos se oscurecían por la violencia... habría jaleo. Miré mecánicamente por la ventanilla circular y por fin entré, apartando unas cortinas, me vi de pronto reflejado en el espejo de la barra, entre botellas, bajo una luz tenue, con el pelo de mi pecho ensortijado como el de un león, que sobresalía por entre la camisa seda cinábrido,... sonreí ... estaba fascinado.

Pude pagarlo caro, una navaja pasó suspirando junto a mi sien y se hundió en el dintel de la puerta con un chasquido..., entre los tios de la barra vi a Paco con una sonrisa glacial,... con serenidad arranqué la navaja, la madera del dintel estaba deshecha por las muescas... no era una experiencia única. Fui hacia él, esta vez me esperaba, llevaba la faca en mi mano derecha, no pareció inmutarse, cuando llegué a su lado le tiré con un gesto rápido la herramienta en su vaso de peppermint, no se movió, le dije con calma: "Eso que bebes es una mierda..."

Nos miramos por unos largos segundos muy friamente, me vi reflejado en sus ojos... pero no podía distraerme, entonces me fijé en un enorme bulto en sus pantalones... por lo que Jan, mi querida nena, me había contado no correspondía. Me concentré de nuevo en sus ojos, le vi sudar inexpressivo. Por fin exclamé:

"Tranquilo Paco... olvida lo del libro, tomemos un bourbon." Empezamos a sonreír con más sinceridad.

"Por cierto, ¿has visto a Jan?"

"Arriba tío, está arriba...", dijo con simpatía.

Luis, negro como siempre, se acercó discreto con la bebida. Entre el tintineo de los cubitos yo intentaba contener un tic. La música subía de tono..."Oh, darling, let's one..." Paco sacó un Caravelas y se lo hundió en la comisura de sus labios, me tendió uno a mí... lo acepté y me restregué los bolsillos buscando mi encendedor; lo encontré, y también como esperaba mi puño americano... helado... me sudaban las manos mientras le encendía el pitillo, mantuve oculto una de ellas y me ajusté el puño lentamente...

Paco inició una sonrisa afectuosa, casi infantil, iba a decirme algo mientras levanté mi vaso de Jim Beam a su salud, con un extraño sonido se lo estrellé en los ojos, al mismo tiempo que con la otra mano le golpeaba con el puño metálico al centro de su pecho ... iba a hundírselo.

Cayó en redondo al suelo húmedo y repleto de servilletas de papel, tenía la cara ensangrentada, quizás aún sonreía, empecé a palparle con violencia, iba a encontrar mi libro, lo debía llevar endma ..., tuve que desnudarle, por fin lo encontré entre sus calzoncillos sobados, Jan tenía razón, el bulto era excesivo... .., el libro al menos lo había forrado con un plástico amarillento.

No miré a nadie, todos sabían que no había ocurrido nada, apuré la bebida de ambos, recuperé la navaja de su vaso de peppermint y la sequé con su corbata... fui hacia el fondo del bar y con sorpresa reconocí al decano, en un rincón, ojoso, mirando fijamente una botella de gin y un cubo de Rubrick ... me olvidé de él, Luis me miraba con indiferencia mientras se servía un trago ... sonaba "I can't hold out... is a hot desire..." en un tono lento, le pregunté si mi nena aún estaba arriba ... no me contestó.

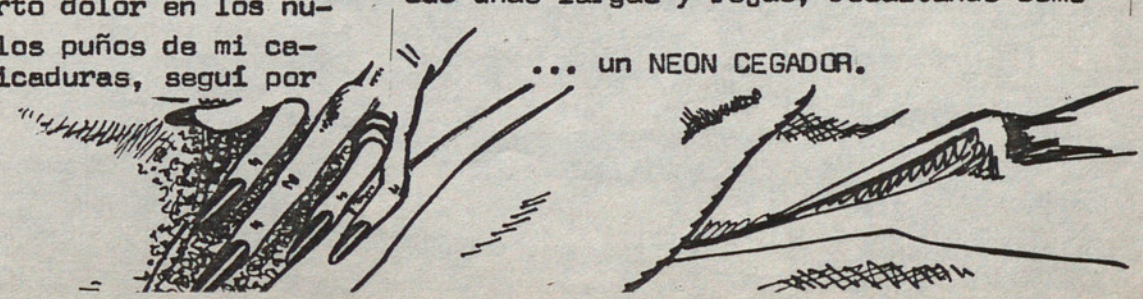
Subí la escalera estrecha y acolchada de rojo, con un cierto dolor en los nudillos, me fijé en los puños de mi camisa llenos de salpicaduras, seguí por

la escalera y por un pasillo estrecho y repleto de sonidos, llegué a la puerta de Jan con el libro debajo del sobaco, iba a entrar, Jan debía de estar trabajando, pero a ella no le importaba que la mirasen, y sus acompañantes no se enteraban hasta marchar; abrí la puerta, vi a Jan, mi nena, mi adorada puta, mis cien papiros mensuales, arrodillada delante de un tío desnudo de espaldas a mí, mientras que el imbécil la abofeteaba me cánicamente.

Cerré la puerta con calma, no me habían oído, por un cristal roto entraba el sonido monótono de la calle, recorrí el poco espacio que nos separaba, y por un espejo me pareció ver unbrillo metálico, pero no perdí el tiempo, alcé el libro, y los ochocientos gramos de la literatura artística de Julius Scholoser, le golpearon en la nuca, con un sonido profundo. El tío se giró de inmediato, pero ya era tarde para él, le golpeé de nuevo esta vez en la frente, se lo iba a aprender de memoria, volví a alzar el brazo y noté con sorpresa como una hoja brillante y dura se hundía y escarbaba en mis costillas a través de la camisa, pude tirar aún con fuerza el libro, y esta vez se lo hundi en el cráneo. Cayó inerte con parte de la cabeza convertida en un amasijo de sangre y astillas,... nunca le llegué a ver la cara..., yo caí de rodillas delante de él, con dureza adiviné la palidez y el frío en mi cuerpo... .., me arranqué la navaja que cayó dócil al suelo, vi como la sangre brotaba de la herida limpia, y sentí un dolor agudo.

Entonces lo vi, oh! lentamente,.... un gemido sobre la cama, era Jan desnuda, me miraba fijamente con los ojos oscuros y profundos por el rímel corrido, el sudor helado me hacía cerrar los ojos,.... recordé mis calles, y mi primera chica... .., Jan se retorcia de placer sobre el colchón mugriento, se tocaba, se refregaba en sexo abierto con sus dedos hinchados, y pude ver en medio de él una de sus uñas largas y rojas, resaltando como

... un NEON CEGADOR.

"ESQUIZOFRENIA"

Tot just en acabar de llegir l'imaginari llibre dels moments perduts un dubte aflora i conquereix l'espai.

Sol paraules caigudes a l'atzar, sols paraules caigudes, com l'àngel vanitós que va ser expulsat del cel per un déu més vanitós encara. Gelós potser?

"Sòrdid". Sòrdid segueix semblant-me una gran paraula, una paraula de tarda flagrant, de nit d'estiu fosca i transparent d'hores de pànic.

"Pànic". Avui llegia un diari.

"Vent". Cops de vent porten al meu balcó frasses perdudes del carrer. Frasses, fresca. Mentre lo vent sol me portí frasses tindrè sort de tenir balcó.

"Mordaç". Mordacitat és la paraula que pensava ara. Sóc jo mordaç? És fill mordaç de mordassa?

"Veritat". Renunciem a saber la veritat. Això demostra que l'hem buscada. Això demostra que seguirem buscant-la. Sense esperança. Sense veritat. Los diaris diuen la veritat, això podria significar que la veritat se ven al millor postor o solament estem autoritzats a dubtar de la seva honestitat?

"Músiques", a la ràdio porten festes d'orella i mel de boca dolça, àvida potser. No tot a la ràdio són músiques, també hi han botons, jo els haig vist. De vegades a la ràdio, a la camisa o als pantalons falta un botó. És una estranya sensació la llibertat.

Lo vent ara me porta lladrucs. On els haurà robat? I companyia, perquè no porta companyia lo vent?

Diuen que això és esquizofrènia.

1. Menjava amb cara incrèdula

2. La terra esllisava, les rajoles esllisaven. Lo sostre esllisava?

3. Los trens anaven i tornaven, però buids.

4. Lo desert era ple de gent, a la Plaça Catalunya no passava res.

5. Pel matí beviem vi, era negre ló vi, lo pa tou i blanc, lo dia clar

6. Eren catacumbes, hi havien bars, parquings, gents, més gents, una barberia i un home que acotxat netejava sabates

7. Menjava una truita de trunfo doblíssima, per dins l'ou era drú.

8. Ell citava una frasse cèlebre, jo tampoc l'escoltava.

9. L'ou ferrat l'ànguidament esperava la cruèl forquilla

10. No era una corbata negra, però tampoc era blava.

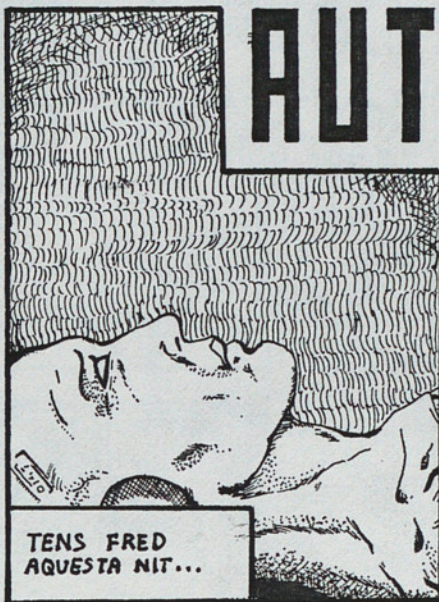
11. Avui l'Estellés ha guanyat un premi, així de sencill. I magre

12. Entrava al metro. Una música i un calor me rebien. Una música estrident i ínfima. Un calor brut i humit. La molla del sentiment se disparava.

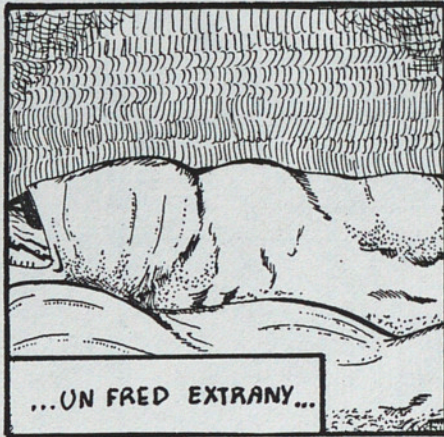
(RETALL 2)

J. Llop

AUTOMATIC LOVE

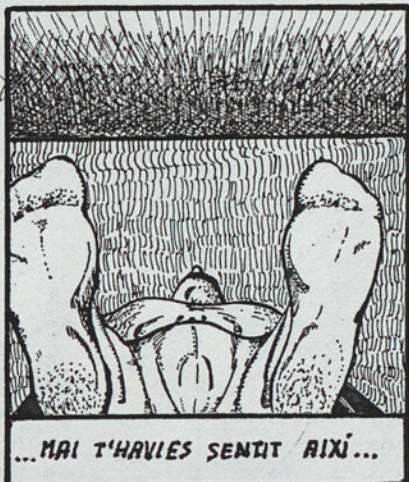
TENS FRED AQUESTA NIT...

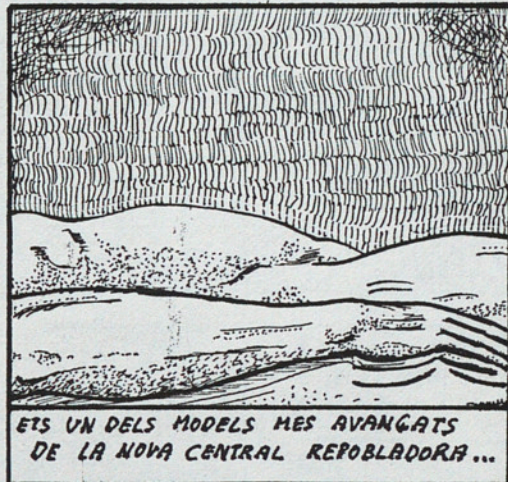
...UN FRED EXTRANY...

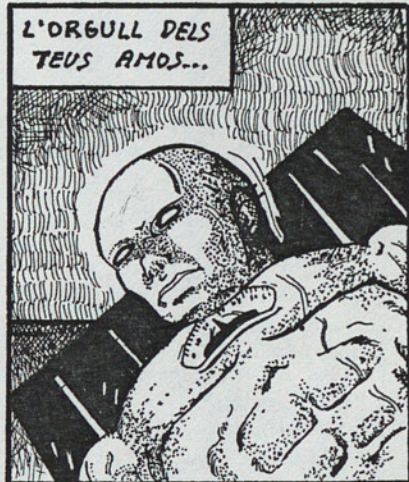
...QUE GELA EL FUEL DE LES TEVES VENES METÀLIQUES

...MAI T'HAVIES SENTIT AIXÍ...

ETS UN DELS MODELS MES AVANGATS DE LA NOVA CENTRAL REPOBLADORA ...

L'ORGULL DELS TEUS AMOS...

EL SUSTITUT DE L'ANTI-GA RAÇA DE TREBALLADORS...

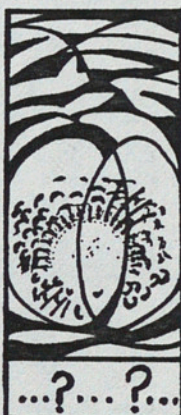
... RECORDES ?

...SI, AQUELLA RAÇA QUE FOU EXTERMINADA QUAN VOSALTRES FÒREU CONSTRUÏTS...

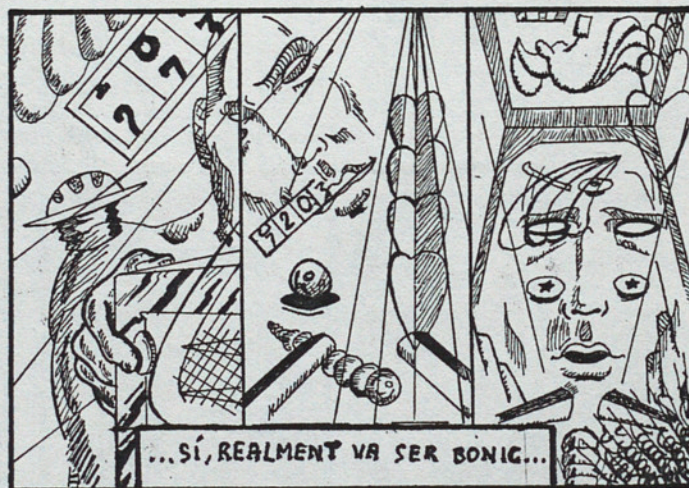
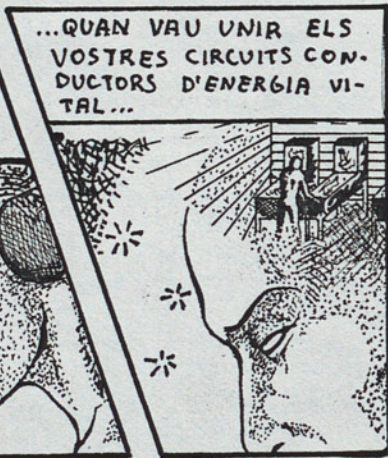
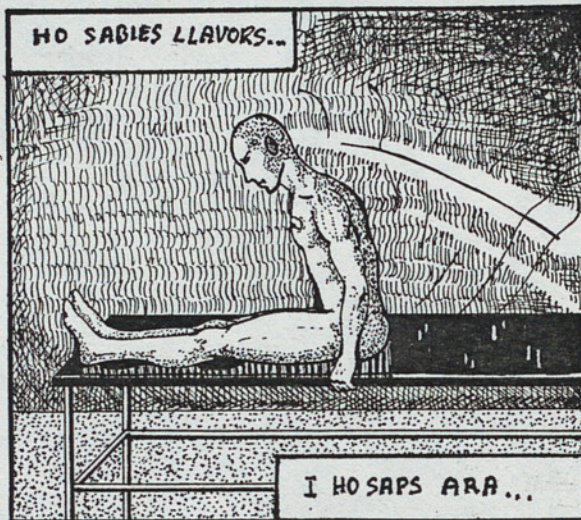
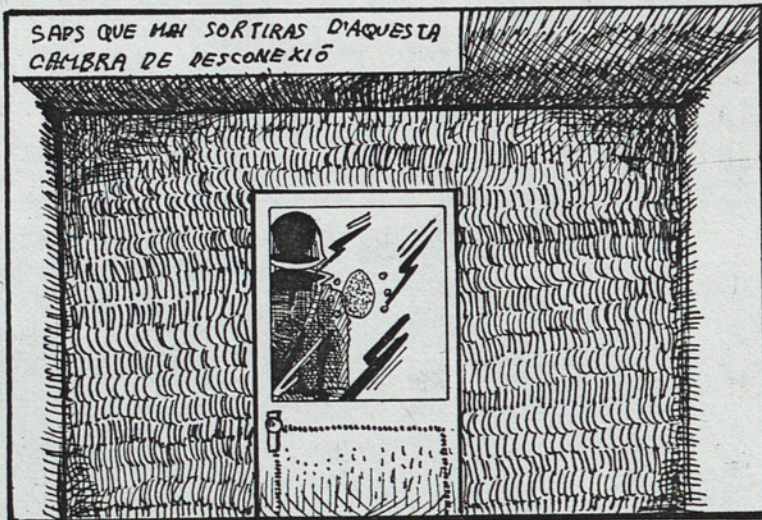
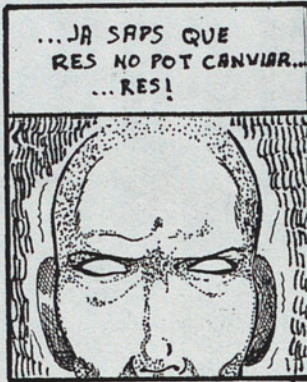
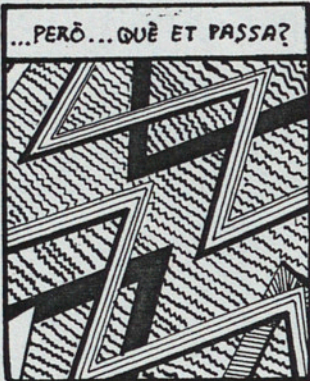
... QUAN DEIXÀREN DE SER... NECESSARIS.

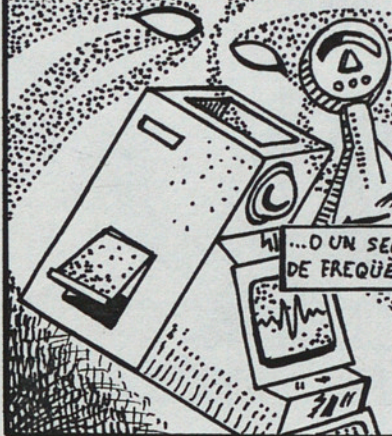
...?...?...

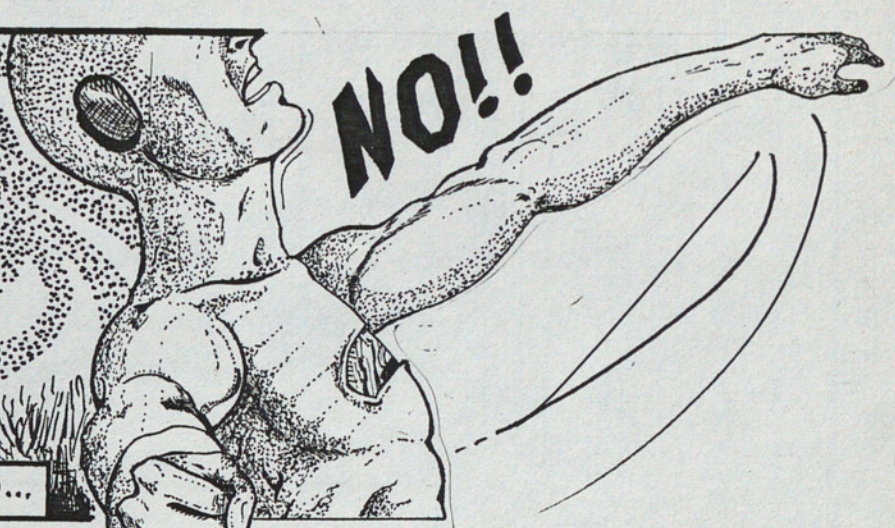
VEC QUE ELS TEUS BANCS DE MEMÒRIA ENCARA ESTAN EN BON ESTAT ...

...O UNA MÀQUINA DEGUSTADORA

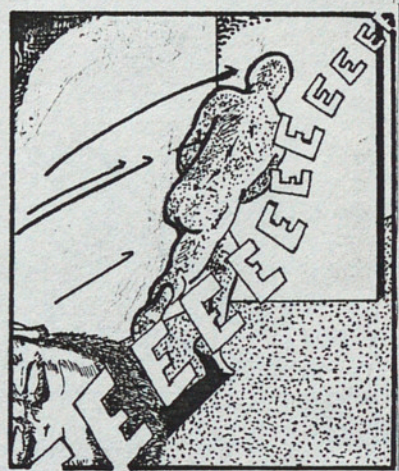
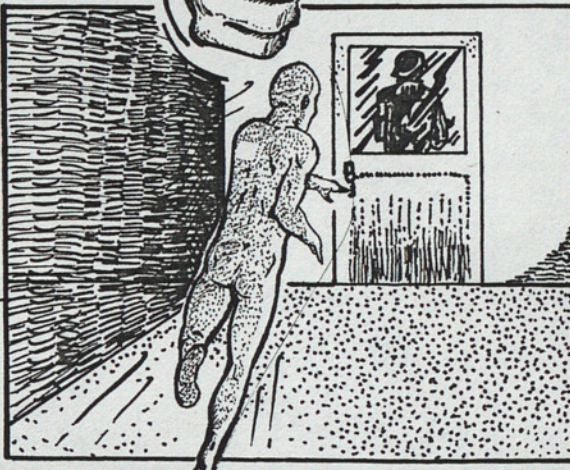
...O UN SELECTOR DE FREQUÈNCIES...

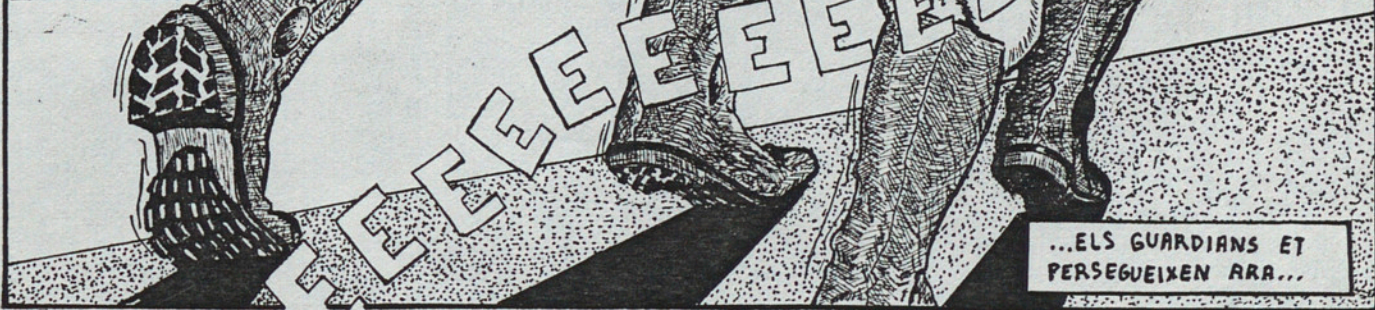
VÉS AMB COMPTE... EL TEU NIVELL HOMEOSTÀTIC ESTÀ AUGMENTANT PERILLOSAMENT...

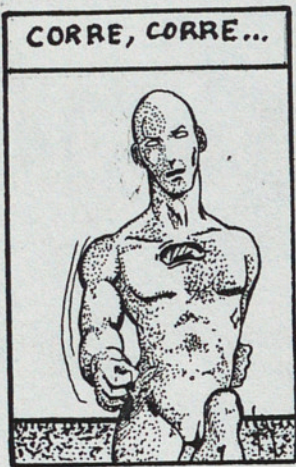
...TENS QUE MOURE'T !!

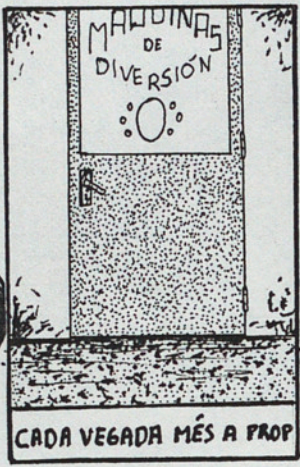
MALA SORT... HAS DEGUT ACTIVAR ALGUN SISTEMA D'ALARMA...

...ELS GUARDIANS ET PERSEGEIXEN ARA...

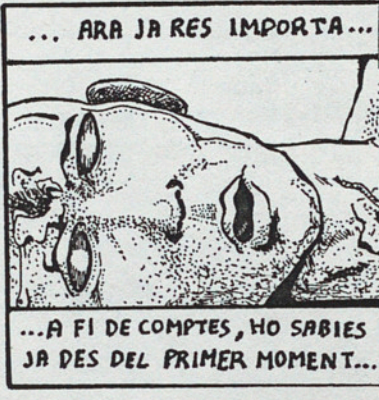
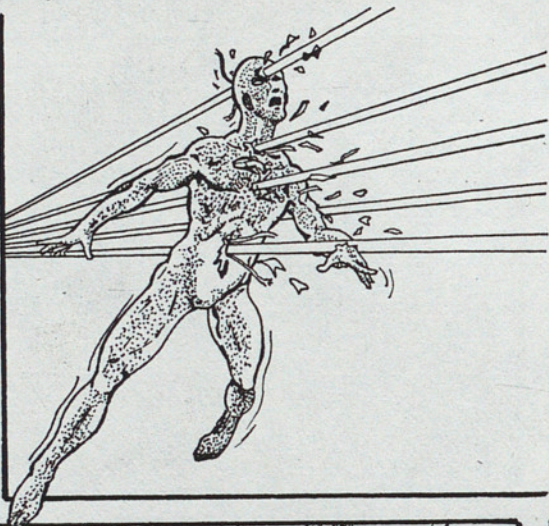
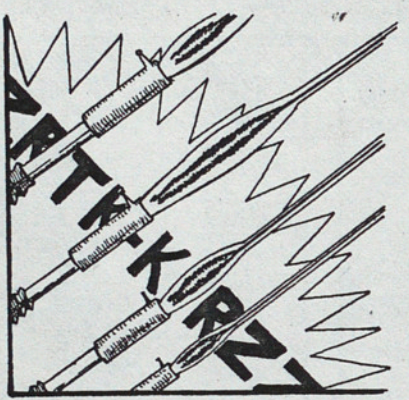
CORRE, CORRE...

CADA VEGADA MÉS A PROP

...PERÒ MASSA LUNY

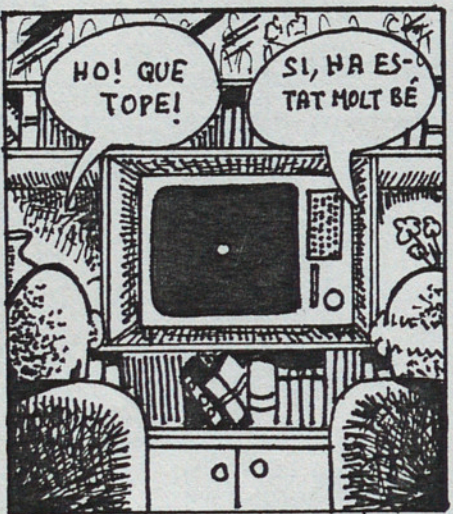
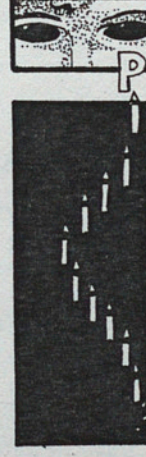
... ARA JA RES IMPORTA...

...A FI DE COMPTES, HO SABIES JA DES DEL PRIMER MOMENT...

...ESTAVA JA EN LES TÈVES INSTRUCCIONS DE VENDA...

...:O: ESTÀ MADONNA NO ESTÀ CAPACITADA PER TENER SENTIMENTS

HO! QUE TOPE!

SI, HA ESTAT MOLT BÉ

HOME, POTSER UNA MICA MELODRAMÀTIC, ¿NO?

SÍ, DEFET A MI ÉSCOM SI JA EMSO-NÉS D'ALGO NO SÉ...

BAW! MASSA BÉ NO HA ESTAT, NO...

NO, EN REALITAT, HA ESTAT BASTANT FLUIX...

FLUIX? LO QUE ERA ÉS UNA PORQUERIA!

SI, FÒRA! BUUHH!

UUUUH!

PHI

VAN HALEN

PRECURSORES DEL NEOMETAL

Del 80 cap aquí, s'està parlant -i molt- del moviment heavy i del seu poder de sobrevivència (cada any nombrosos seguidors passen a engrossir les ja nutrides hordes del hard-rock). Sí, sobrevivència que no hagués pogut consumir-se si no fos per grups dels anomenats "precursors" del neometal com "Rush", "Quartz", "Magnum", "Van Halen" etc..

Els han sigut els que han omplert el buit que tre vessà el màxim exponent del rock (el heavy, per supost) durant els anys 75-80. Però, mireu per on, arriben els 80 (la era del plàstic) amb la New-Wave, la Tecno-programació, la videomania, los independents (que com és normal busquen la dependència d'alguna multi-nacional del vinil) i, com no?, el NEOMETAL (nous grups heavy -aclaratoria per als neòfits) amb conjunts de la talla de "Riot", "Accept", "Anvil", "Helix", "Mothley Crüe", etc.etc.

Però en aquesta ocasió lo que ens interessa és l'interval del 75-80, i d'ell podem treure un conjunt pioner del gènere: VAN HALEN. Que quí el forma? , tranquis que tot arriba (i si és bo, millor que millor).

VAN HALEN van veure la llum al 74, però no amb lo seu nom actual, sino amb lo de "Mammoth", que van tenir que canviar davant la prioritat d'una altra banda homònima.

Més tard i de la mà de Gene Simmons, baix de Kiss (el "llengua-bífida" que tant disfruta amb lo seu mete-y-saca llengüeril), van arribar a la WEA, per a qui elaboraren un dels més al·lucinantíssims àlbums rockeros del 78.

L'elepé és una encertada (en la major part) conglomeració de temes clàssics efectuats amb una excepcional destresa pel guita del grup, Edward Van Halen, (un dels grans guitarristes del heavy) que es permet emular amb impúdica llimpiesa les fulgurants erupcions d'Hen-drix. El disc inclou la millor versió realitzada fins avui del "You really got me" dels vells "Kinks".

VAN HALEN són una de les excepcions del hard rock, ja que són fills de bona família; no som la gran majoria de bandes, que procedeixen de la classe treballadora. Es pot dir també que són ianquis, encara que part d'ells són d'origen holandés, i d'aquí el seu nom. La seva música és autèntica marxa heavy amb ritmes pesats, cors insinuants en algunes composicions i podent arribar a un bon "Charleston", com en el plàstic "Diver Down".

Cal resaltar també la figura de Dave Lee Roth, autèntic "efebo" i líder del grup junt a Eddie. Els components són: Dave Lee Roth - veu
Edward Van Halen - guitarres
Alex Van Halen - bateria i percussió
Michael Anthony - baix.

Podria seguir parlant sobre aquesta banda, però ja m'estic extenent massa, per tant me limitaré a donar-vos la seva discografia:

"Van Halen" (WEA-78), "Van Halen II" (WEA-79), "Women and Children First" (WEA-80), "Fair Warning" (WEA-81), "Diver Down" (WEA-82), i el seu últim.... "MCMLXXXIV" (WEA). Com és l'únic que no he escoltat, mantinc les meves reserves.

PINK

FLOYD

THE WALL

Debe haber habido
una puerta en el muro

Está loco!
Está loco!

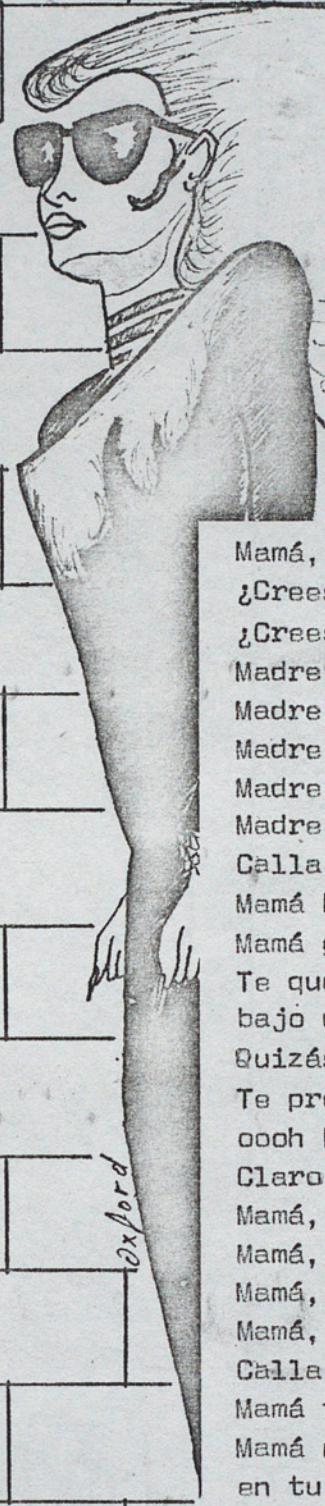
FUERA DEL MURO

olos, o de dos en dos
asean por fuera del muro los que
ealmente te quieren.
lgunos van de la mano,
otros se reunen en pandas
os corazones puñeteros y los artistas
e quedan ahí, todos juntos y
uando te dejemos en sus manos
uchos de ellos se tambalearán y
aerán después de
odo no es fácil destrozar tu
orazón contra un muro de locos.

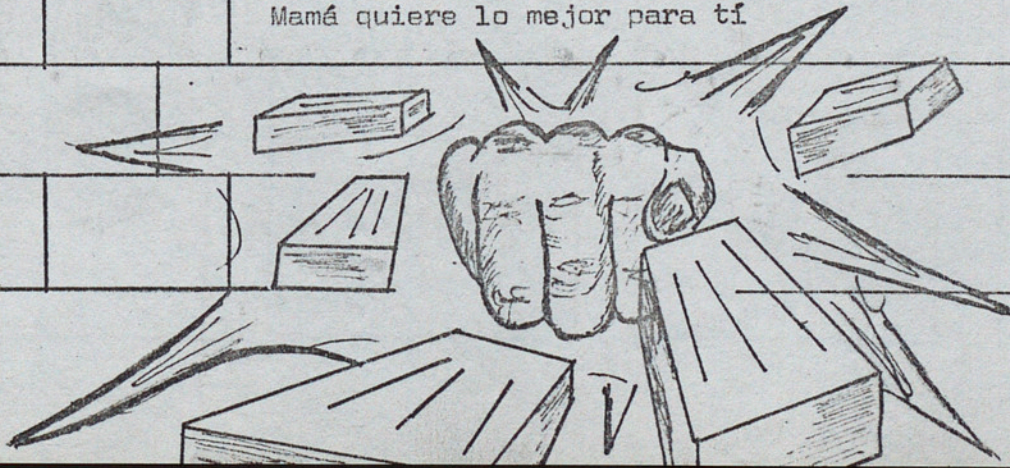
Oxford

THE WALL (PINK FLOYD)

"MADRE"

Mamá, ¿crees que dejarán caer la bomba?
 ¿Crees que les gustará esta canción?
 ¿Crees que tratarán de romper mis pelotas?
 Madre, ¿crees que debería construirme un muro?
 Madre, ¿crees que debería estudiar para presidente?
 Madre, ¿crees que debo confiar en el gobierno?
 Madre, ¿crees que me pondrán en la primera línea de fuego?
 Madre, ¿voy a morir?
 Calla hijo, no llores.
 Mamá hará de tus pesadillas una realidad
 Mamá guardará todas tus lágrimas,
 Te quedarás aquí,
 bajo mi custodia.
 Quizás no te deje volar, pero te dejo cantar.
 Te protegeré y te daré calor.
 ooh babe, ooh babe, ooh babe.
 Claro que te ayudaré a construir el muro.
 Mamá, ¿crees que será buena conmigo?
 Mamá, ¿crees que será un peligro para mi?
 Mamá, ¿crees que te destrozará a tu niño?
 Mamá, ¿crees que te romperá el corazón?
 Calla ahora, y no llores.
 Mamá te aconsejará acerca de tus amigas
 Mamá no dejará que ninguna persona sucia se interponga
 en tu camino.
 Mamá te esperará siempre hasta que llegues.
 Mamá averiguará dónde hayas estado.
 Mamá te mantendrá sano y limpio
 ooh babe, ooh babe, ooh babe.
 Mamá quiere lo mejor para ti

TRAVESSA' L !

(Oxford)

QUÈ HEM RECORDA AIXÒ?
... QUÈ HEM RECORDA...?

AQUEST "ROTRING" ÉS UNA
MERDA! ... M'HE DE FER UN
FART DE SAXAR PER A QUE
RAJI, I SI NO VAIG AMB
COMpte, EM TACA TOTA
LA PÀGINA!

astelliv* 82

FARÉ UN PERSONATGE
"VIU": QUE ENSIGUI CON-
CIENT DE QUE TE DUES
DIMENSIONS... I AMB
GANES DE PUTEJARR EL
DIDUIXANT!

SERÀ
MÉSRA!

7* 82

MILLOR DEIXEM-NOS
D'INNOVACIONS!
FEM UN PERSONAT-
GE NORMALET...

GAA...!

astelliv* 82

SAPS? ... L'ALLIOLI
PODRIA SER... "SEMEN
DE MACARRA"

astelliv* 82

A... UMPF!

Era dins de Comunicacions, un apa -
 rell de refrigeració que mantenia els
 teletipus i radio-stars a temperatura
 ambient, al temps que refredava la do
 tació i li produïa picor als ulls i
 al nas, amb un polset que deixava anar
 i que si hagués estat previst hauria
 obligat a canviar els filtres d'aire
 cada mes. L'aparell era en una espè
 cie de subsòl, dins una habitació pe
 tita i s'havia de treure per canviar-
 lo, el curiós era que l'aparell era 10
 cm. més alt que la porta de la cambre
 ta, ningú sabia com havia entrat, però
 s'havia de treure i ficar-ne un de nou.
 Erem 10 mariners que apretats dins la
 cambreta espentejavem al monstruós a
 parell, 7 suboficials, 2 oficials i
 un cap observaven al corredor; era
 prou clar que no passava per la por
 ta, però ho vam haver de provar per
 a tornar enrera després. Van cridar
 un subninet "señalero" per a diri
 gir la maniobra. Després d'arribar a
 la conclusió que tirar la paret que
 donava a l'habitació del costat a te
 rra per fer-lo sortir per l'altra por
 ta, que era més gran, era una rucada,
 van creure convenient cridar el mari
 ner-paleta per fer caure el marc de la
 porta a cops de mall.

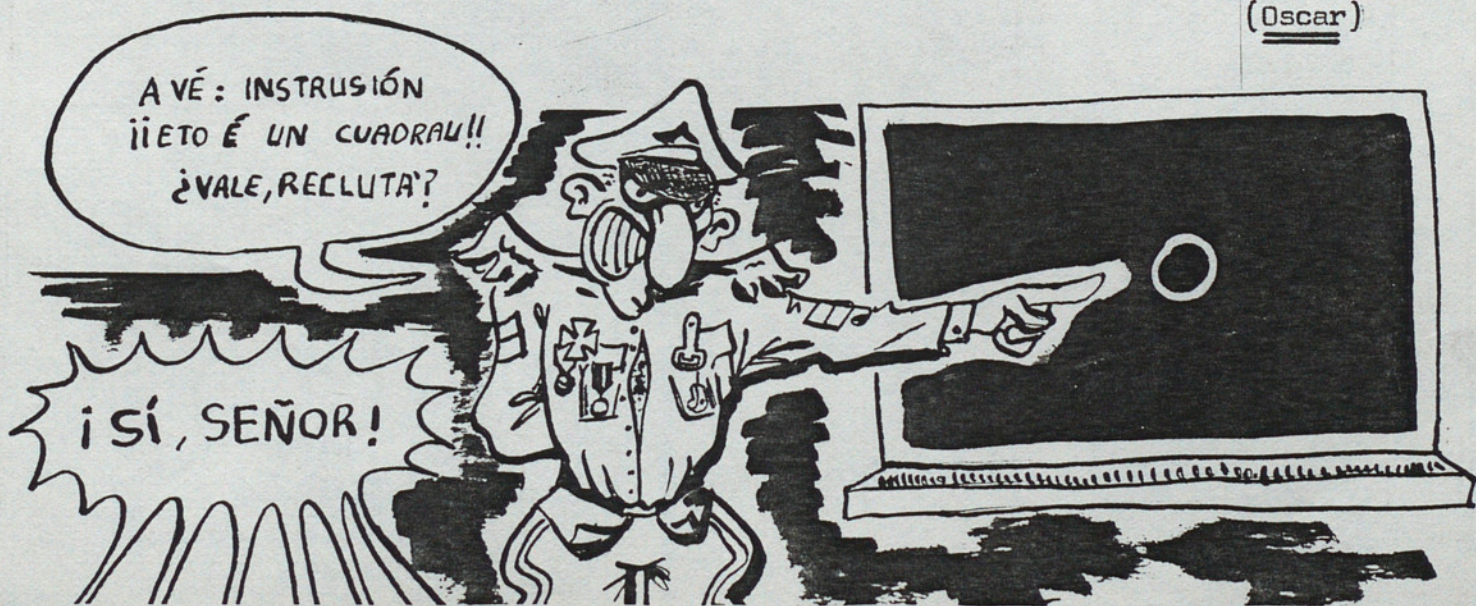
Al cap d'una estona vam empènyer l'
 aparell dos metres fins que vam a
 rribar a l'angle del corredor, no gi
 rava, -Endavant!- digué el "señalero"
 -Endavant!- diem nosaltres. Un clot
 a la paret de 2 cm. de fons. Dotze me
 tres fins l'altra porta, aquesta amb
 dues escales; quatre cops de mall i
 endavant, un metre i mig i una altra
 porta amb una escala, ara amb tres
 cops de mall en tenim prou. Ja és fo
 ra! Uf! Girem, i 25 metres de passa
 dis ample i espaiós, 6 estiren i 5
 empenyen mentres un capità de fragata
 ens mira esperverat; el cap i els su
 boficials li expliquen la situació,
 -Ah!- diu. Travessem el menjador, i
 la suor cau cara avall, un bon grapat
 de mariners sense feina miren i mig
 riuent. Sis metres més de corredor,
 girem altre cop, tres metres i l'a
 parell ja és al pati.

- Tendríamos que haberlo hecho así o
 asá...bla, bla, bla....

Tenim un cubata pagat, ara som 15;
 ha estat una proesa, es més fàcil a
 tracar una corbeta.

L'endemà el paleta refà tres marcs
 de portes, els demás fregavem 3420
 rajoles de 25 per 25 i de 30 per 30
 ratllades per sempre més. La setmana
 següent entrariem el nou. Vam sortir
 de passeig.

(Oscar)

RAZONES DE UN PODER.

POR
\$ 84

¿SUDAS RATA? ¿ SABES
LO QUE TE ESPERA?

CASI SEGURO QUE
TIENES LOS HUEVOS
EN LA GARGANTA.

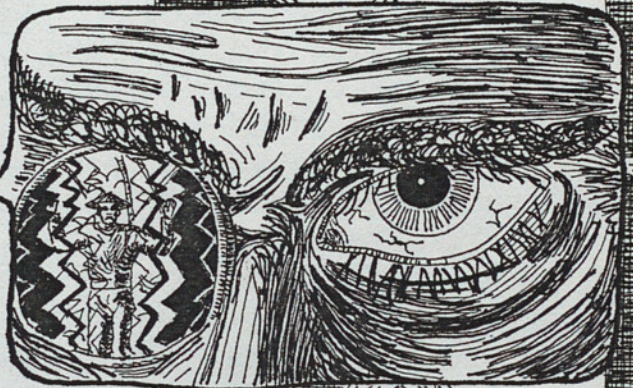

DÉBERIAS ESTAR ORGULLOSO DE ACABAR ASI,
NO TODOS PUEDEN SACRIFICARSE PARA
MAYOR GLORIA DE LA RAZA SUPERIOR.

AUNQUE NO
LO CREAS, YO TRAI-
GO LA AUTENTICA LIBER-
TAD A TU GENTE, LIBERTAD
PARA LOGRAR SER LO QUE
MAS LES PLAZCA.

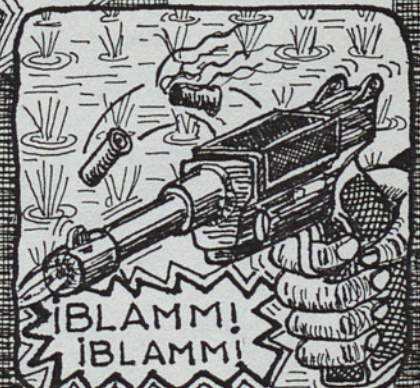
TODO HOMBRE TIE-
NE UNA AMBICION
QUE COLMAR Y NE-
CESITA LIBERTAD
PARA PODER DE-
SARROLLAR ESTA
AMBICION. A ES-
TO, LOS QUE SON
COMO YO, LO LLA-
MAMOS PROGRESO.

PERO PARA LÓGRARLO
NO HAY QUE TENER
PIEDAD DE LAS RATAS
COMO TU; PORQUE LAS
RATAS, COMO TU, SOIS
UN OBSTACULO PARA
EL PROGRESO.

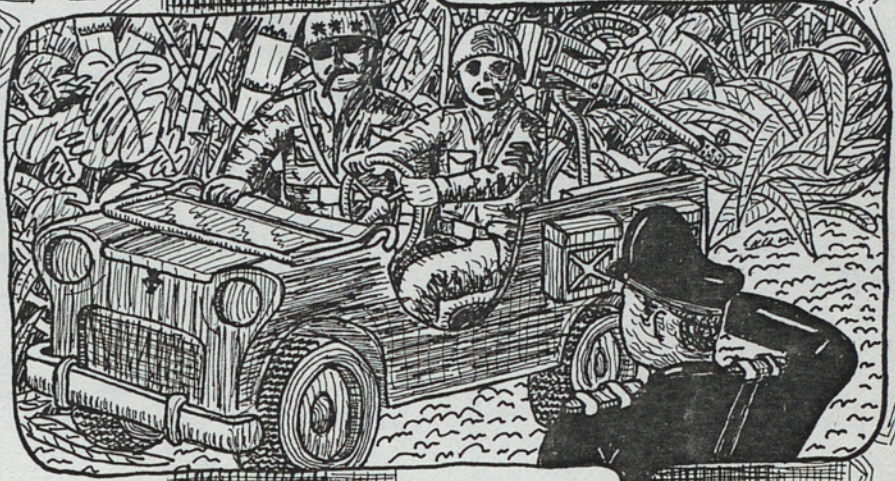
DEBEIS SER ANIQUILADOS
TU Y LOS QUE COMO TU CREEN
EN UN SISTEMA IGUALITARIO,
SIN AMBICIONES PERSONA-
LES, UN SISTEMA DE RATAS.

¿SABES LO QUE TE ESPERA?

¡¡¡TENIENTE RICHARD!!!

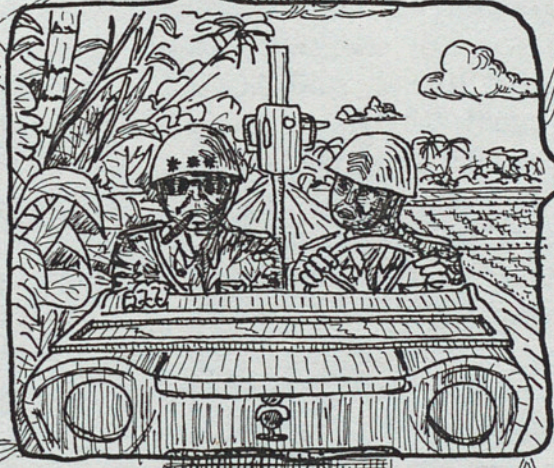
ESTOY HASTA EL NABO DE VERLE CON ESE DISFRAZ DE CHULO PUTA ¿PORQUE, COÑO, SE HA CARGADO A ESTE TIPO?

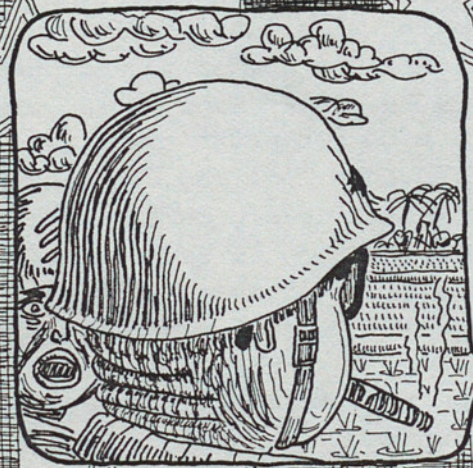
ESCUCHEME BIEN TENIENTE, SI DENTRO DE VEINTE MINUTOS NO SE HA REINCORPORADO A SU UNIDAD CON SU UNIFORME REGLAMENTARIO LE METO UN MENEO QUE RECORDARA MIENTRAS VIVA, LO JURO POR MIS COJONES.

EL TENIENTE RICHARD INFORMA QUE HA MATADO A ESE HOMBRE POR SER UN ENEMIGO DE NUESTRAS LIBERTADES DEMOCRATICAS, SEÑOR.

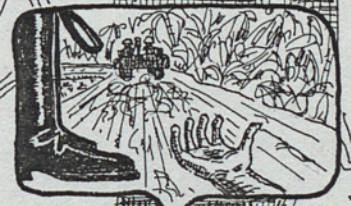
VAMONOS DE AQUI SARGENTO Y OLVIDEMOS ESTE APESTOSO ASUNTO ¡NI UNA PALABRA A NADIE DE LO QUE HA VISTO!

PERO SEÑOR ¿NO VA A DAR PARTE DE LO OCURRIDO? ESTO ES CLARAMENTE UN ASESINATO ESE POBRE HOMBRE NI TAN SIQUERA IBA ARMADO. ESTO NO PUEDE QUEDAR ASI, USTED...

¡¡VAYASE A LA MIERDA SARGENTO!! ¿CREE QUE VOY A PRESCINDIR DEL MEJOR OFICIAL DEL BATALLON SOLO PORQUE COMETE UNA ESTUPIDEZ DE VEZ EN CUANDO? ESCUCHEME, SI TODOS NUESTROS HOMBRES FUERAN COMO ESE, HARIA TIEMPO QUE HABRIAMOS LIMPIADO LA TIERRA DE LA CHUSMA QUE ATENTA CONTRA EL ORDEN DEMOCRATICO.

PERO MUCHO ME TEMO QUE PARA ENTENDERLO DEBERIA PENSAR COMO NOSOTROS LOS DEL PARTIDO REPUBLICANO

ADEMAS ¿A QUIEN CARAJÓ LE IMPORTA UN VIETNAMITA MAS O MENOS?

FIN

No m'agradaria quedar com un pedant, però... heu sentit parlar de Schönberg, Berg, Webern, Stockhausen, Boulez, Stravinsky, Milhaud, Varese, Messianen, L. de Pablo, E. Halffter, Nono, Ligeti, Ka-

gel, Schaefer, Montsalvatge, Xenakis, i tants d'altres? Segurament no. Doncs ells constitueixen la plèiade de l'avanguardia musical del nostre segle.

L'AVANTGUARDA MUSICAL

la gran oblidada...

Molts, la majoria, pensen que la música culta mor amb el segle XIX. No és cert. De fet, els avantguardistes són encara més "intelectuals" que en les èpoques anteriors. L'aparició del jazz no ha significat la mort de la música culta.

El primer músic de l'avanguardia és (va ser) Schönberg. Schönberg parteix de l'accentuat cromatisme wagnerià per a crear un nou sistema armònic. Es destrou el concepte de tonalitat. Partint de les dotze notes de l'escala cromàtica es crea el dodecafonisme. Molt senzillament, el dodecafonisme fa que qual sevol de les dotze notes pugui ser el centre armònic de l'escala, al temps que també es pot crear una serie d'interval·ls a gust del compositor.

Schönberg crea l'Escola de Viena, que tindrà dos membres destacats mes: Anton Webern i Alan Berg. Després vindria el serialisme integral i la música electrònica (que no t'és a veure amb els "model·nos" d'ara), amb figures destacadíssimes: Boulez, Stockhausen, Ligeti, (dos de les seves composicions serviren per la banda sonora de "2001"), Schaefer,...

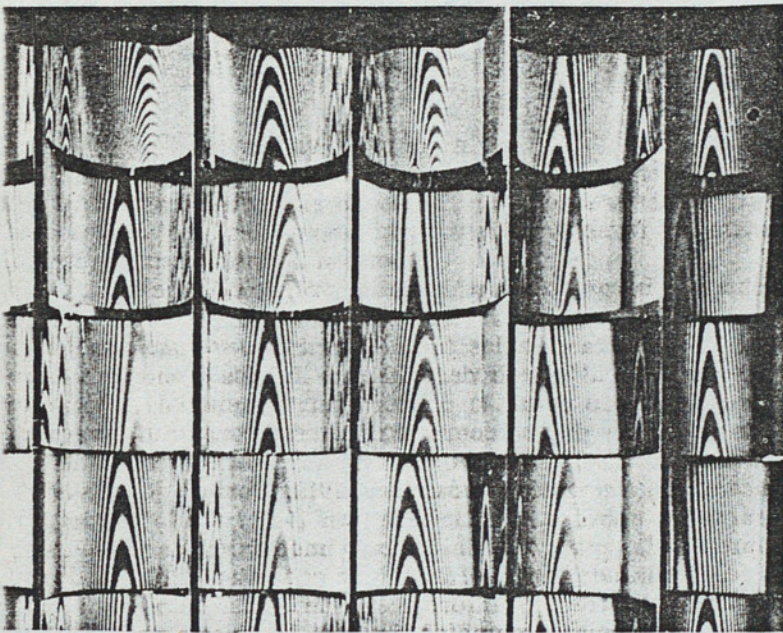
L'altre gran revolucionador de la música és Stravinsky, que, amb tot, permanece fidel al concepte de tonalitat. Amb ells (i els seus seguidors) escoltem a la vegada diferents tonalitats i ritmes. Aquesta politonalitat i polirritmia té encara molts seguidors, i ha donat obres com "La Consagració de la Primavera" ó "Pacific 231".

Amb tot, l'avanguardia ha viscut durant aquest segle amb el neoclassicisme i seguidors de les tècniques tradicionals de la música. Cal dir que si bé una postura com aquesta, avui per avui, no és viable el seu pés s'ha fet notar molt: solament cal recordar noms com Shostakovich, Prokofief, Ravel, Bartok, o el mateix Stravinsky en la seva maduresa. El neoclassicisme juga amb ventatja, doncs el públic ja està acostumat a aquest tipus de música. L'avantguardisme encara xoca amb indiferència o menyspreu. No ens ha de sorprendre. En el seu temps, Wagner sonava tan estrany com ara ens sona a nosaltres Xenakis o Ligeti.

La pregunta que ens hem de fer ara és: cap ón va l'avanguardia? Ja en els anys trenta Varese volia lliurar a la música de la "tirania del sistema temperat", es a dir, que per a ell, no era vàlid ni el dodecafonisme.

El futur de l'avanguardia no està clar. El seu "competidor" més directe es el neoclassicisme, encara que la partida, de moment, es troba en tables. Crec jo que els dies del neoclassicisme estan contats. De fet, al 1984, gairebé no es componen obres d'aquest tipus, i a la nova música sembla que s'imposa entre els músics de la nova generació.

Amb tot, no podem dir amb tota certesa que les noves tendències surtin guanyant d'aquesta "partida". Podem dir que passarà si parlem de les ciències, però l'Art, avui, és imprevisible.

El problema de l'avanguardisme, ara i sempre, és que s'enfrenta davant un públic recelós i en la majoria de les ocasions discomforme amb les novetats (i si-pó, pensem en l'estrena escandalosa de "La Consagració de la Primavera"). Una desconfiança que moltes vegades desanima al jove compositor, que en principi ilusionat amb la nova música, opta per fer música tradicional, doncs una obra massa nova no té, a curt termini, una sortida en les sales de concerts. Desgraciadament, vivim a un món on és més important l'èxit efímer del present que la glòria del futur.

La situació, però, canvia poquet a poquet. Ja ningú no discuteix els mèrits de Schönberg o Strawinsky. Un òpera construïda sobre tècniques dodecafòniques com Wozzeck de Alan Berg forma part del repertori de tots els teatres de l'òpera del món. I inclús una obra que sona tan malament per les nostres oïdes occidentals com "El cant dels Adolescents", de Stockhausen és ja "clàssica".

Us pregaria que si alguna vegada escolteu per la ràdio una d'aquestes obres modernes, no desconnectèssiu l'aparell, i l'escoltèssiu amb atenció. Al principi costa una mica, però les dificultats es van salvant, i finalment conseguireu entendre-la. Veureu com si.

La pregunta Cap ón va l'avanguardia? la contestaran els nostres fills o nets. Continuaran desenrollant-se les actuals tècniques? Tindrem el somni wagnerià d'Art total? Partirem el síndrome de música comercial i facilona? Tornarem a l'antiga estètica?

La música sempre evoluciona, i per tant sempre hi haurà una avantguarda, que, com avui, serà la gran oblidada. Solament la posteritat reconeix la seva grandesa.

(Pau Galonce)

ΔMAL

GAMA Δ

(34)

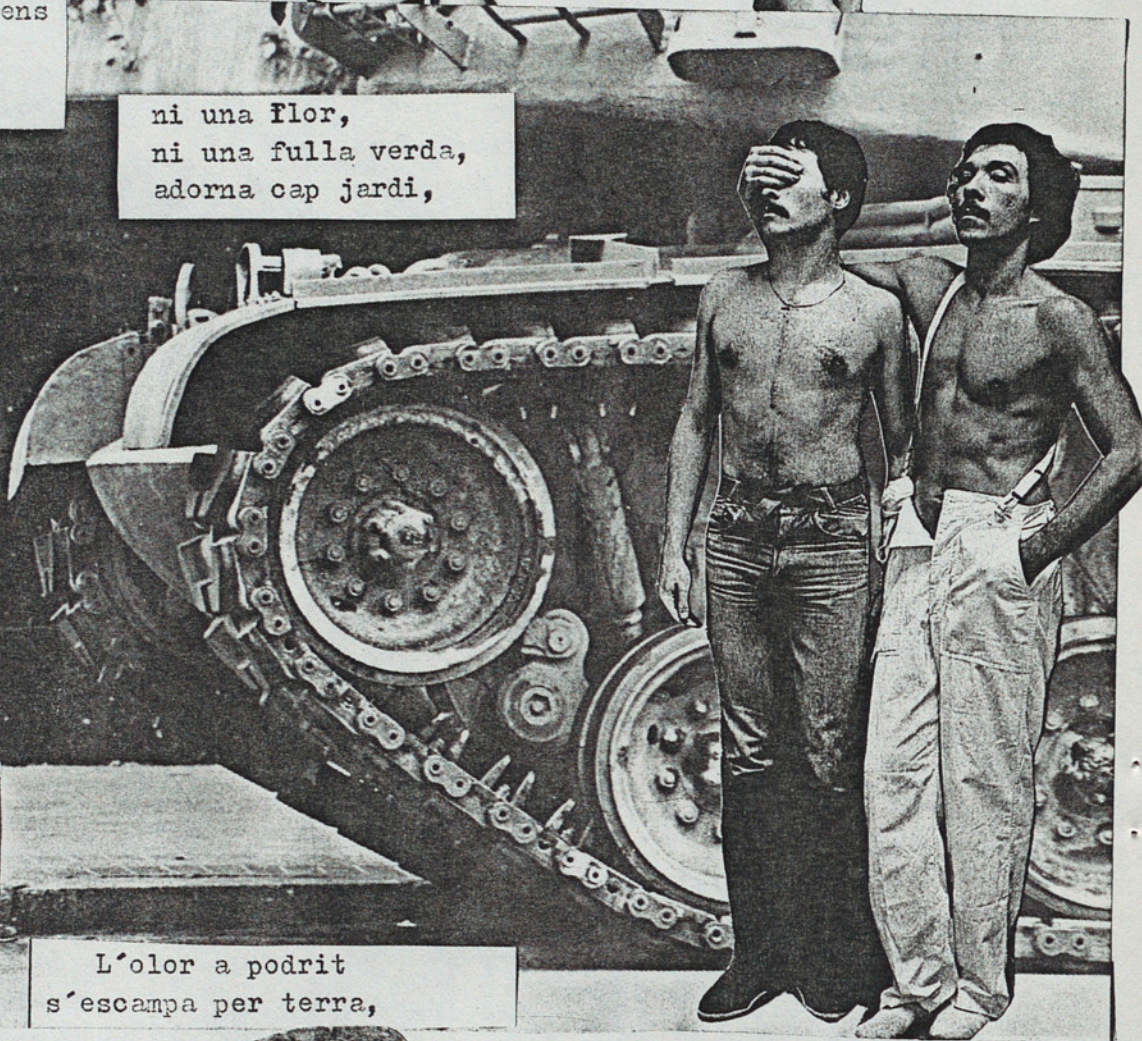

Els carrers estan plens
d'homes assassinats
de mil maneres,

ni una flor,
ni una fulla verda,
adorna cap jardí,

els arbres secs
estan humits
d'un líquid viscos

L'olor a podrit
s'escampa per terra,

per tot arreu
hi ha un fum blanquinós
que envolta els cadavers
de tots els animals,

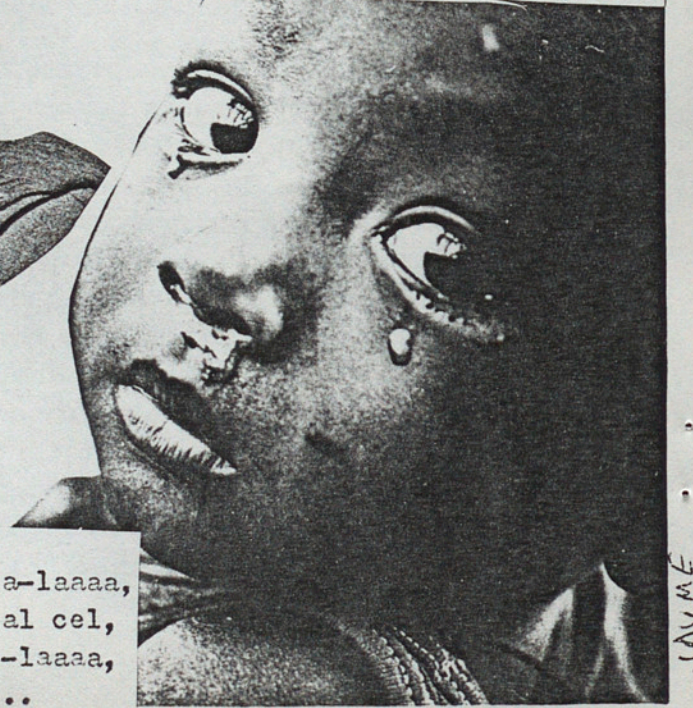

el mar entra a la terra
/i s'envenena l'aigua,

Els volcans en
erupció,
els rius desbordats,

en grans fogueres
cremen el tabaco,
i un ocell perdut,
l'últim, es mort ofegat.

Tra-la-la-la-la-laaaa,
i els angelets al cel,
tra-la-la-la-la-laaaa,
estan de festa...

JAV ME

Feria del Fanzine

9-16 de Marzo 1984

en DISCOPLAY

FANZINES Nacionales y Extranjeros
CINE en SUPER 8
AudiOVISUALES
PERFORMANCES

COLLAGES fotografia

discoplay. gran via 55. los sótanos. madrid. 13

El fanzine parece ser la más "independiente" de las iniciativas editoriales. Deliberadamente al margen de condicionamientos económicos, recurriendo a cauces de distribución paralelos y renunciando a competir con el periodismo establecido, el fanzine no acepta más dependencia que las propias preferencias gráficas y periodísticas de quien lo hace, una especie de paraíso de la expresión libre...

35
3
2
FAN
SIN
A
C
U
B
O
A
L
L

"Tamps era temps que una distribuïdora dediscos anomenada Discoplay convocà una Fira del Fanzine:

I vet aquí que una revisteta de poble que es deia "3 i 2, Fansin" va decidir enterar-se'n i es va ficar en contacte i va enviar alguns exemplars del seu "Extra Nyanyalanyou" (perquè el següent encara no havia vist la llum). I en estes estaven que cap dels seus col.laboradors va poder traslladar-se a Madrid per raons econòmiques i de temps.

Tot i amb això, diuen que la Fira va ser un èxit i que van haver força contactes i força moguda. També diuen que intentaran fer una distribuïdora de fan-

sins a nivell estatal i que -de moment- faran una llista d'adresses de fansiners del país (llegeixis Espanya) i ens la enviaran a tots per contactar-nos i barrejar-nos."

I aquí estem ara esperant la llista i comunicant-vos que tot lo nostre es va vendre bé (fins i tot vam fer una versió subtítulada)... i no oblidem que es tractava d'una fira internacional. Ah!, segons vam sentir a Ràdio 3, parlant de la Fira i de la resposta dels fansins de poble (n'hi han més?), van dir que erem una cosa "a cavall entre la revista marginal dels 70 i els fanzines del 80". (Menos és res)

36 pàgines XIMALES

Decisions després de la reunió dels ministres de Justícia i d'Interior

La simple tinença de droga, castigada

Enduriment en la concessió de llibertat condicional

AVUI, dimarts, 27 de març del 1984

La Generalitat i Maradona en la campanya antidroga

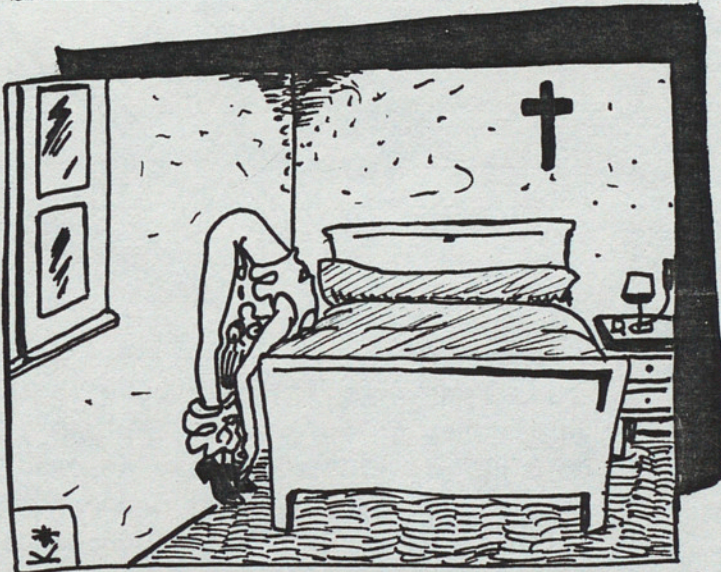
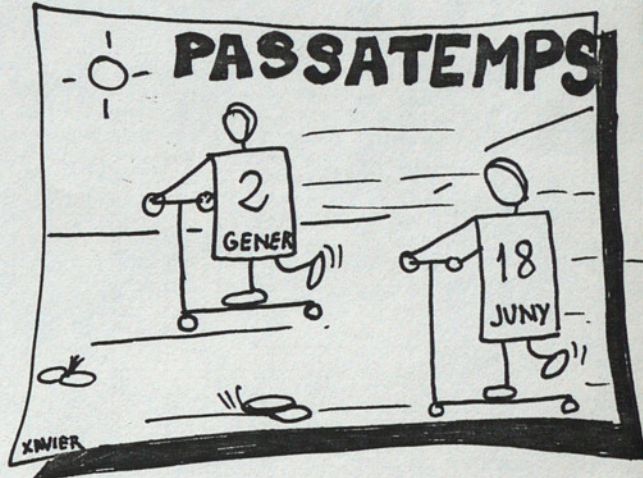
- O sigui que, ja ho sabeu:
- Buideu el moble-bar (la policia pot fer un registre en qualsevol moment)
- Llenceu tots els barbitúrics, estimulants i tranquilitzants.
- Desconfieu de Bonka i Saimaza (com més concentrat més perill d'habitució)
- Preneu-li les cafiaspirines a la iaia (no sigui que passi a Xirona els darrers anys de la seva existència)
- Ramón...Miquel... ho sentim, però haureu de tancar... o us tancaran!
- Barbero haurà de vendre els productes a les cantonades; no sigui que l'agafin...
- I els estancs? Senyora Carmeta, se us ha acabat el xollo. Xeic apaga el ducados, vols? A veure si ens empaitaran encara...
- Senyors del sindicat: sentint-ho molt sols podreu vendre oli. Res de vi!
- Video-Clubs, al loro!, que ens han dit que això també habitua... eh?... com?. Ah!, que tot això no... .. Conyl què em dius ara! O sigui que... així que tot això no... Ah!, el costo sí... i?, Ah!, també. Vaja... pues res, res, no he dit res, tu...

I ja que parlem de drogues, aquí en teniu deu noms. Entreteniu-se buscant-les:

A	L	O	H	O	C	L	A	I	S
N	A	L	E	S	O	N	I	C	A
I	E	N	S	U	I	T	R	A	N
A	C	A	I	F	O	M	E	F	A
C	A	G	R	L	C	A	L	E	U
O	T	O	S	U	A	L	C	I	H
C	M	N	O	M	B	C	D	P	I
A	Y	I	O	J	A	Ñ	S	I	R
B	P	Y	F	O	T	A	L	E	A
O	N	H	E	R	O	I	N	A	M

REALMENT CURIOSA LA POSE EN QUE FOU TROBAT AHIR JOSEPH M., MORT ESNUCAT EN L'INTENT DE XUCLAR-SE LA PULLA. "MASSA POC", HA DECLARAT ANÉDIXADA, SA MARE.

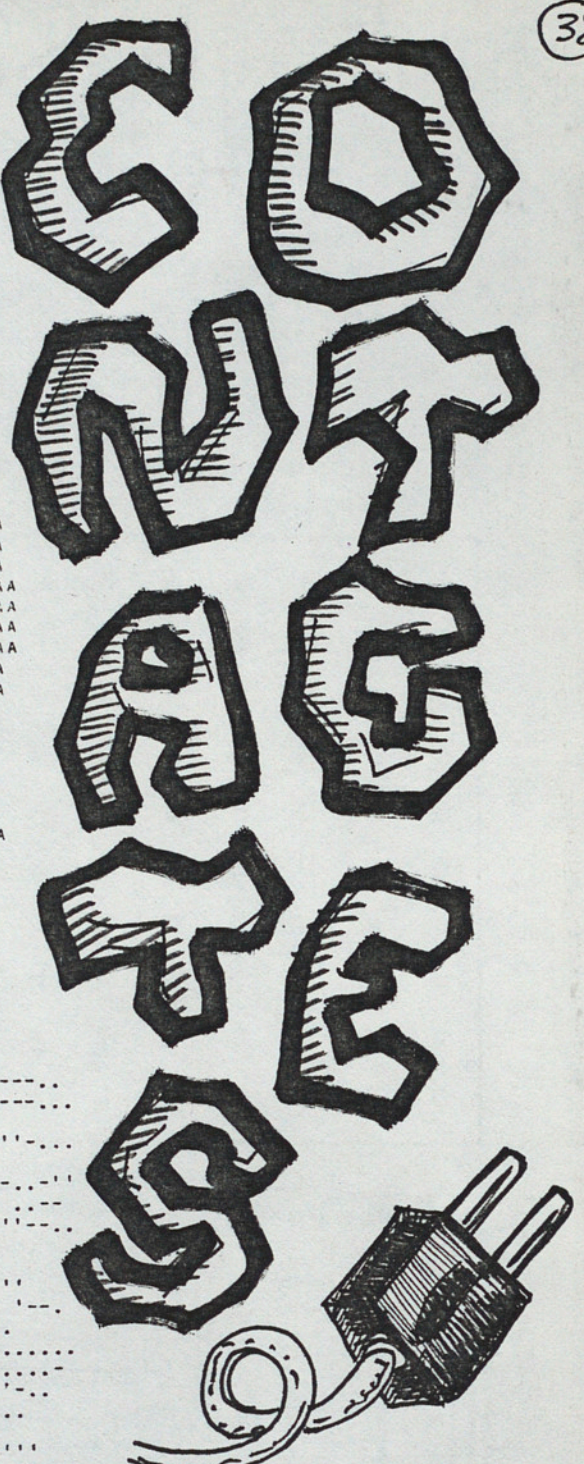
SOLUCIONS AL NUMERO ANTERIOR:

- Jerochungos.- Nº 1: "Estoy hasta el culo"
 Nº 2: "Me rindo"
 Nº 3: "Le huele el conejo"

Caldo de lletres.- ¿Qué? ¿Jutges? ¿Aconfesionals? ¿En qué quedem?....

Col·laboració de BENET, desde la guerra - (d'alguna manera o ha de passar el temps)

ASCII art representation of the word 'ELECTRO' using characters like 'A', 'W', '9', and '0'.

JOSEP TERRE té alguns LPs per vendre:

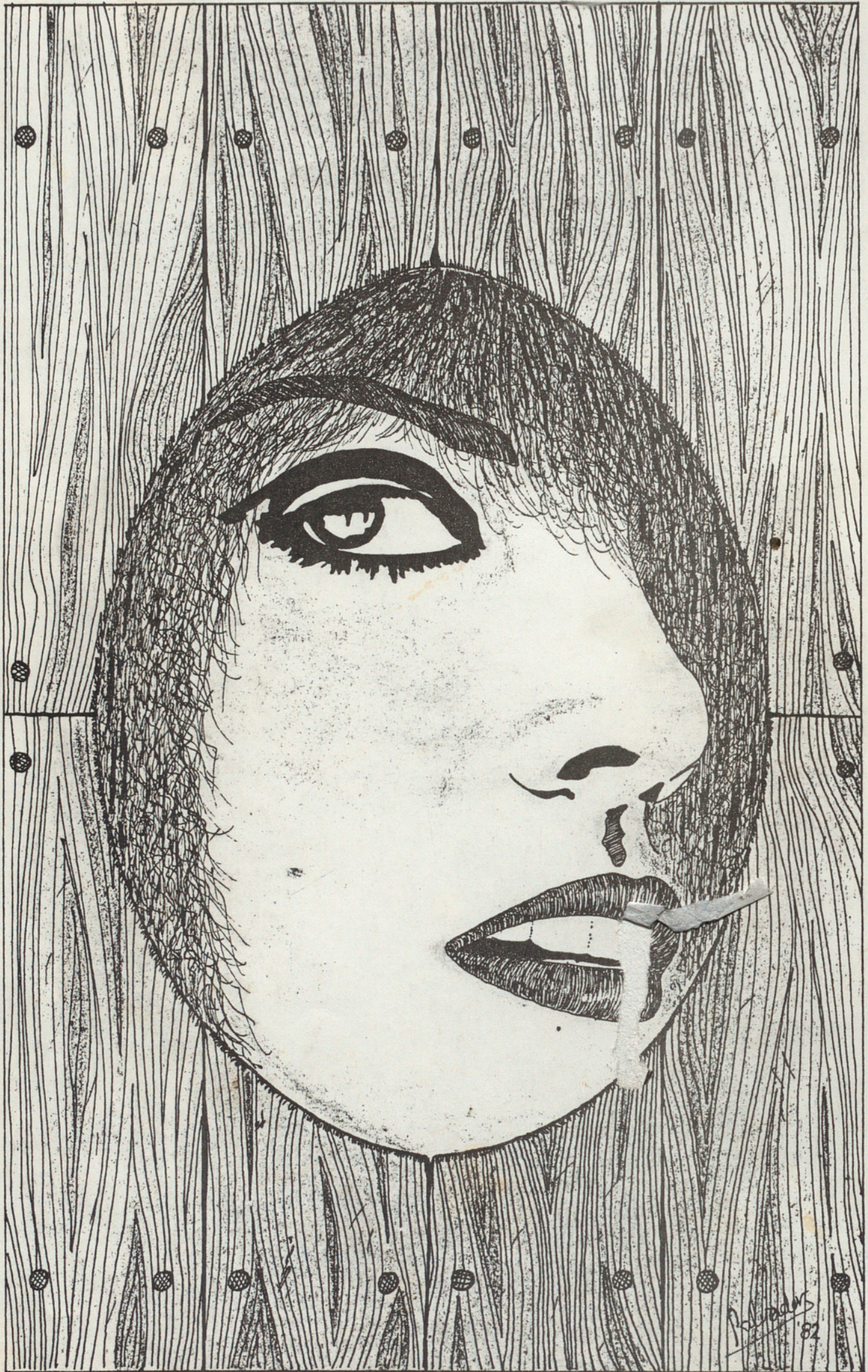
<u>LPs sencills</u>	<u>LPs dobles</u>
-Hot Tuna	-Status Quo
-Rainbow	-Grand Funk
-Uriah Heep	-Eric Clapton
-Rolling Stones	-John Mayall
-Deep Purple	-Scorpions
-Van Halen	-Joy División
-Aerosmith	-Journey
I molts més fins un total de 24 LPs	-Ian Hunter

YES.....Yessongs....800 pts.
 LP sencill.....500 pts.
 LP doble.....700 pts.
 (Si us interessa fiquen's amb contacte amb JOSEP TERRE, Calvari,14.
 Tel. 410408)

Héi, fansineros!, insisteixo en lo de l'anterior número. Soc "Lluna", i no m'agrada el "rollo" que es respira últimament. Ens estem despersonalitzant poc a poc per influència de la "tècnica" i el "materialisme". Tinc ganes de trobar gent "entrollada" que aspiri a algo més que engullir-se vídeo tras vídeo i que no sap fer res més que queixar-se i queixar-se sense fer algo positiu. Estic segura de que n'hi ha uns quans però ningú em va contestar. Què passa? Us asseguro que vaig de "legal", o al menys així ho crec. Espero alguna contesta.

(Lluna)

Pollock '82